

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 6

Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich

DECEMBER 15, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

Fulfillment Of The Promise

And his father Zacharias was filled with the Holy Ghost, and prophesied, saying, Blessed be the Lord God of Israel; for he hath visited and redeemed his people. And hath raised up an horn of salvation for us in the house of his servant David; As he spake by the mouth of his holy prophets, which have been since the world began; That we should be saved from our enemies, and from the hand of all that hate us; to perform the mercy promised to our fathers, and to remember his holy covenant; the oath which he swore to our father Abraham; that he would grant unto us, that we being delivered out of the hand of our enemies might serve him without fear, In holiness and righteousness before him, all the days of our life. And thou, child, shalt be called the prophet of the highest; for thou shalt go before the face of the Lord to prepare his ways; to give knowledge of salvation unto his people by the remission of sins. Through the tender mercy of our God, whereby the dayspring from on high hath visited us. To give light to them that sit in darkness and in the shadow of death, to guide our feet into the way of peace. Luke 1:67-79.

Filled with the Holy Ghost!

The spoken word of God must needs accompany the realization of the Promise, that His people may know the work of the God of their salvation.

And signs and wonders bear testimony to the truth. For Zacharias' tongue was loosed.

His mouth had been silent the past nine months,

and, evidently, his ears had been closed,—a sign sought by him in unbelief, so that he had not been able to speak of the marvellous works of God, of the Word of God through the angel, that was being fulfilled before his eyes.

Now the Word was realized. He who was to go before the face of the Lord to prepare the way before Him was born. Already he had received the sign of the old covenant. Already the question of his name had been settled. An occasion of dispute this had been. Neighbors and relatives had considered it a matter of course that he should be named after his father. In fact, they called him Zacharias. What was more natural? Was he not the only child of his aged parents? Besides, what could be a more suitable name with a view to the wonder of God embodied in this child? Did not the name Zacharias signify that Jehovah remembers and was not this child a tangible and marvellous proof of this truth? What wonder, then, that they called him by the name of his father? And why should it be considered impertinent that, over the protest of Elizabeth and against her strange assertion that the child should be called John, they appealed to the authority of his father?

But now all this is settled.

When they had made signs to the aged, deaf-mute Zacharias, and at his request had supplied him with the necessary utensils, he had written a statement that left no room for dispute.

His name is John!

He had been so named from heaven!

The Word of God was fulfilled to the end!

And when the tongue of the thankful father, that had been silent so long, was loosed, he broke forth in praise to Jehovah before a marvelling audience.

And he is filled with the Holy Ghost.

The Spirit of prophecy!

A sure and glorious promise!

A promise that has now entered upon its fulfillment!

That, in brief, is the theme of this beautiful, inspired song of the aged father of John the Baptist.

Upon that promise he now looks back, and in the light of that promise he considers the present and the future. Long had God's people waited for the realization of that promise. For, the promise had been since the world began. Had not the Most High Himself delivered that blessed promise of salvation to our first parents, as soon as the original light of righteousness had been extinguished and the miserable night of sin and death had spread its darkness over a world of woe? And had not, ever since, the children of the promise looked and longed for the fulfillment? O, He would come, the Seed of the woman, that would forever crush the serpent's head! And all through the ages of the old dispensation the promise had been repeated. God had covenanted with the fathers, Noah and Shem, Abraham, Isaac and Jacob, had given them His will and testament, sealed even by an oath which He swore by Himself, that He would perform His mercy. Long had been the years of waiting. Dark had been the night. Deepened even had the darkness as the centuries rolled by. Yet, God had spoken, had repeated His promise, all through the ages, through the mouth of His holy prophets, until the last of them, now four dark and hard centuries ago, had prophesied of the Sun of righteousness with healing in its wings that would surely rise to them that fear the name of Jehovah!

How sure the promise was!

Sworn to them that looked for its fulfillment by God's own oath!

And how rich in content was this Word of God!

A word of salvation it was!

Delivered they would be from all their enemies, that always made it impossible for them to serve the Lord without fear! Enemies they were, not merely because of the distinction between Israel and the Heathen round about, but because of the difference between them that fear the name of Jehovah and them that fear Him not. They were within the borders of the covenant-land as well as without. They were the carnal children born in the covenant-line of generations, as well as the idol worshippers of the Gentiles. Always they violated God's holy covenant. They defiled the temple, they trampled under foot God's holy things, they destroyed the City of God, they carried them away into strange lands, where they could not and would not sing the songs of Zion. God would deliver them from the power of these enemies of God and His people, not by an external deliverance from their oppression, but by that spiritual liberation that would set them free, so that they might serve God without fear!

Salvation by the remission of sins!

That was the heart of the deliverance God had promised, now begun to be fulfilled in him, that was to go before the face of the Lord to prepare the way before Him and to give unto His people knowledge of this salvation.

Their sins would be blotted out forever. And thru the blotting out of their sins they would be redeemed. On its spiritual basis a new kingdom would be founded, a new order of things would be ushered in and established, the spiritual order of the kingdom of heaven. In that kingdom they would be truly free!

Delivered from all that hated them!

Enriched with all the spiritual blessings of the kingdom of God!

Beyond the reach and power of all the powers of darkness!

Blessed promise!

Glorious fulfillment!

For already, Zacharias, filled with the Spirit of prophecy and considering the wonder-child of his old age, may sing, that God hath visited and redeemed His people.

It was the fulness of time.

Faintly, yet surely, the glimmering light of dawn announced the near rising of the Sun of righteousness.

A horn of salvation had God raised up for His people in the house of David. Of that horn the inspired poets of Israel had sung of yore: "For thou art the glory of their strength; and in thy favor our horn shall be exalted. For the Lord is our defence; and the Holy One of Israel is our king". Ps. 89:17, 18. "There will I make the horn of David to bud; I have ordained a lamp for mine anointed. His enemies will I clothe with shame; but upon himself shall his crown flourish." As the horn is the strength of the ox, so is the horn of David the symbol of his royal strength and power. And the horn of David was not in his house as such. Plainly it was demonstrated that in itself the house of David was without power to deliver and to destroy the enemies. But the King of Israel, the horn of David, is Christ. And already does the inspired father of John sing of the raising up of that horn through the wonder of God's grace.

He is the Dayspring from on high!

We sit in darkness. The sun went down upon us in the first paradise. And ever since it was dark. The night of sin and suffering enveloped us; the shadow of death swooped down upon us. And in that darkness we sit. For where should we go? And who will guide our way through that darkness? Or where is the way out? The wise men of the world attempted, age upon age, to point out the way of deliverance, but in vain. There is a guilt we cannot blot out. There is a power of corruption from which we cannot deliver ourselves. There are the shackles of death we cannot break. Night it is, hopeless night. And in the darkness and in the shadow of death we sit, waiting, longing, hoping in the promise. . . .

And, wonder of wonders, the dayspring comes from on high!

For He is from above, God of God, reaching down

into our darkness, striking a pathway of light through our night, guiding our feet in the way of peace, showing us the way out, out of the night into the glory of eternal day, out of sin into righteousness, out of the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God, out of death into life!

The Dayspring from on High!

From heaven He descends into the nether parts of the earth, into the likeness of sinful flesh, into the depths of our shame and suffering and death, into the very darkness of hell at the accursed tree; thence to rise into the brightness of His glory, in the resurrection, in His return to the Father, through the heavens, at the right hand of God. . . .

To return!

To shine by His Spirit in the hearts of those that sit in darkness, in the shadow of death.

And to guide forever their feet into the way of peace!

Blessed fulfillment!

For the beginning of this realization of the Promise Zacharias beholds in the child that has just been named. He was the occasion of this prophecy.

The herald of the dawn!

And thou, child!

A prophet of the Most High he would be called. Greater indeed, he would be than all the prophets that were before him. For, though his position would still be on the threshold of the kingdom of heaven, yet he would point with his finger to the Lamb of God that taketh away the sin of the world. And while all the prophets of the old dispensation could only see the Promise afar off, his would be the mission to announce that the Kingdom of heaven had come near, very near, indeed! Before His face he would go to prepare His ways!

Repentance he would preach!

Far from the temple and the altar, in the barren wilderness, he would raise his pulpit and gather about him his audience, to give unto them the new knowledge, that salvation consists in the remission of sins! Much they would have to learn! The temple and its service, the altar and its sacrifice, the priest and his ministrations, the earthly glory of David's house and its kingdom, their national pride, the earthly Jerusalem and mount Zion and all they represented,—all these would have to disappear to make place for the reality to which the shadows pointed. . . .

Salvation by the remission of sins!

Blessed realization of the promise!

O, blessed be the God of Israel!

Who hath visited and redeemed His people!

For, that His name may be blessed, that He may be glorified, that His praises may be extolled, that He may be served without fear in holiness and righteous-

ness before Him, all the days of our life,—such is the purpose of it all!

Out of Him, and through Him and unto Him are all things! To Him be the glory forever, Amen!

His mercy, His tender mercy, His eternal, free and sovereign mercy, is the eternal source of all this light in darkness, of all this life from death, of all this blessedness in our misery! For, He loved His people from before the foundation of the world. And He ordained them, in His free and sovereign determination of grace, to be conformed unto the image of His Son, that He might be the Firstborn among many brethren. And He knew them, eternally, in their misery, as they sit in the darkness of the night of sin, in the shadow of death. And He is, eternally, merciful unto them, filled with the immutable will and desire and purpose to deliver them from all their enemies, to save them from the power of sin and death, to clothe them with garments of righteousness that can never be soiled, to fill them with the glory of an eternal life that can never be touched by death and corruption. And He ordained the Dayspring from on high, His only begotten son, to stand at the head of these objects of His mercy, to enter into their night, to strike through the darkness the pathway of light, to guide their feet into the way of peace!

And He it is that made His covenant with them.

And He it is that gave them the promise through the mouth of all His holy prophets.

And He it is that was faithful, even as He swore by Himself, to fulfill the promise.

Wonders of grace!

Mercy, pure mercy, tender mercy, abundant mercy, eternal mercy!

And why?

Why, O, why should He be filled with tender mercy to us, who are by nature enemies of God, loving the darkness rather than the light? Why should His mercy touch me and you, while thousands upon thousands perish in His wrath? Why?

For His own Name's sake!

Another answer there is not!

O, serve Him, then, without fear, ye that are so delivered and redeemed by His tender mercy! Seek not again the corruption from which you have been redeemed! Make not again common cause with the enemy from which you have been delivered. Retreat not into the darkness now the Sun of righteousness shines upon you, now the Dayspring from on high has visited you. Serve Him without fear of the enemy. For, though he raves and threatens, he is overcome, you have been delivered, and he cannot prevail against you! Fight the good fight even unto the end!

In holiness and righteousness before His face!

All the days of your life!

Unto Him are all things! Glory be to Him forever!
Blessed, yea, blessed be God!

H. H.

EDITORIALS

De Gemeene Gratie Kwestie In Nederland

Zonder gevaar van tegenspraak mogen we thans schrijven over eene gemeene gratie *kwestie* in Nederland.

Nu men zich, zooals in de laatste jaren het geval is, ook in Nederland is gaan indenken op de leer der algemeene genade, is wel gebleken, dat deze leer nog lang geen dogma is. Ze is altijd nog een kwestie. En dat men het over deze kwestie nog lang niet eens is, mag weer blijken uit het volgende.

1. Een Mengelmoes.

Dr. A. W. Van Es schreef onlangs in het "Gereformeerd Kerkblad van Leeuwarden" (volgens "De Reformatie" van 4 Nov. l.l., waaruit wij het overnemen) het volgende over de "gemeene gratie":

De algemeene genade of de "gemeene gratie" is die werking van de vrucht van de genade, welke in Christus is, waaraan in de tegenwoordige bedeeeling nog alle menschen gemeenschappelijk (communis) deel hebben. De bijzondere genade, die krachten van het eeuwige leven, waarin, zij het bloot geestelijk, niet alle menschen, maar alleen Gods uitverkorenen deelen aan deze zijde van het graf. Men kan dus onder het licht hiervan bezien, o.i. ook die "gemeene gratie", wel degelijk "genade" noemen, in zoover zij als vrucht van het offer van Christus voor de wereld als zoodanig zonder twijfel een oefening van genade is. Voor zooveel degenen, die niet uitverkoren zijn, toch in dit leven nog met de tegenwoordige wereld gemeenschap hebben, doet zich ook deze genade nog als genade aan hen voor, hoewel zij persoonlijk niet door Christus in die genade deelen. Persoonlijk bezien, is die genade voor hen geen genade, maar zal zij tot verzwaring van hun oordeel dienen gelijk eens in de uitkomst blijken zal. De algemeene genade is dus dan die genade in Christus voor een in zonde gevallen wereld, welke in de tegenwoordige wereld nog het gemeenschappelijk (communis) deel is van alle menschen, ook van hen, die persoonlijk niet aan Christus gemeenschap hebben. De bijzondere genade, die, welke als wedergeboorte tot een hooger leven in Christus, zij het dan in de tegenwoordige bedeeeling, nog slechts

geestelijk, alleen het deel is dergenen, die daartoe in Christus uitverkoren zijn.

Ik moet eerlijk bekennen, dat bovenstaande mijn begrip te boven gaat.

Ik kan er niet bij.

Nu kan dat opzichzelf aan tweeërlei liggen: óf de schrijver heeft zulk een diep inzicht in het mysterie der gemeene gratie, dat ik er nog niet bij kan; óf hij heeft zelf nog geen helder begrip van hetgeen hij gemeene gratie noemt, zoodat hij ook niet bij machte is er een heldere voorstelling van te geven.

Na lezing en herlezing van bovenstaand stukje, ben ik tot de slotsom gekomen, dat het laatste waar is.

Ik wil verklaren hoe ik tot die slotsom kwam.

Let daartoe met mij allereerst op de bepalingen, die de schrijver van de gemeene gratie tracht te geven. Scherpe en heldere en wel omschreven definities zijn voor mij altijd een bewijs, dat iemand een helder begrip van de zaak heeft. Het tegenovergestelde is ook waar: vage en slordige definities zijn bewijs van gebrek aan helderheid in voorstelling en begrip. Let nu op de definities. We vinden hier twee:

1. "De algemeene genade of de 'gemeene gratie' is die werking van de vrucht van de genade, welke in Christus is, waaraan in de tegenwoordige bedeeeling nog *alle* menschen gemeenschappelijk (communis) deel hebben".

2. "De algemeene genade is dus dan die genade in Christus voor een in zonde gevallen wereld, welke in de tegenwoordige wereld nog het gemeenschappelijk deel is van alle menschen, ook van hen, die persoonlijk niet aan Christus gemeenschap hebben.

De opmerkzame lezer zal bemerken, dat deze definities niets zeggen, dan alleen dit: gemeene gratie is gemeen.

Wel wordt onze verwachting beide malen gespannen door den aanhef van deze bepalingen: De algemeene genade is die werking van de vrucht van de genade, welke in Christus is, waaraan. . . . De algemeene genade is dus dan die genade in Christus voor een in zonde gevallen wereld, welke. . . . Maar dan komt de teleurstelling. Feitelijk zegt de schrijver niets anders dan: welke gemeen is!

Wat we hadden moeten hebben is een definitie van den term "genade" in "gemeene genade". Wat soort genade is dit? Is ze eene *gunstige gezindheid* in God jegens den goddelooze? Is ze ook eene *werking* van God door Christus in den verworpen goddelooze? Hoe is dan deze tijdelijke gunstige gezindheid Gods te onderscheiden van Zijn eeuwige goedertierenheid? En hoe is hare werking in onderscheiding van die der "bijzondere" genade? Gaat ze van Christus uit? Door den Geest van Christus? Is ze door Christus voor alle menschen verdiend? Werkt ze ook tijdelijk heil en zegen? etc. etc. . . .

Dat gemeene gratie *gemeen* is, wisten we wel!

Let verder op de termen, die de schrijver gebruikt.

Hij spreekt van de "werking van de vrucht" der genade. Wat is dat? Ik kan verstaan, wat het zeggen wil, wanneer we spreken van de "vrucht der werking der genade", zooals wedergeboorte, geloof, bekeering, heiligmaking, etc. Dat zijn vruchten van de werking der genade. Maar wat is de werking van de vrucht? En van welke vrucht?

In de tweede definitie echter heet het, dat deze gemeene gratie toch "genade in Christus" is. Is dit nu hetzelfde als hetgeen de schrijver eerst de "werking der vrucht" noemde?

Daartusschenin lezen we, dat de gemeene gratie "vrucht van het offer van Christus" is.

En even verder, dat zij is eene "oefening van genade". Wat is dat, eene *oefening* van genade?

We hebben dus het volgende:

De gemeene gratie is:

- a. De werking van een genadevrucht.
- b. Vrucht van het offer van Christus.
- c. Oefening van genade.
- d. Genade in Christus.

Ik vraag in ernste: wat is ze nu; genade, oefening, vrucht, of werking der vrucht? En dan vraag ik ook nog: wat verstaat ge door "oefening", door "vrucht", en door "werking der vrucht"? En bovenal vraag ik nog altijd: wat verstaat ge door genade?

Maar let er eindelijk op, dat ook het *gemeene* van deze algemeene genade toch weer niet *gemeen* is.

"Voor zooveel degenen, die niet uitverkoren zijn, toch in dit leven nog met de tegenwoordige wereld gemeenschap hebben, doet zich ook deze genade nog als genade aan hen voor, hoewel zij *persoonlijk* niet door Christus in die genade deelen. Persoonlijk bezien, is die genade voor hen geen genade, maar zal zij tot verzwaring van hun oordeel dienen, gelijk eens in de uitkomst blijken zal".

Ik zou zeggen: hier kan de ziel van Ds. Zwier, wiens eenvoudig geloof de onmogelijkste tegenstellingen bemint en "die ongelukkige menschelijke logica" minacht, zich in vettigheid verlustigen.

De gemeene genade, waaraan allen deel hebben, is toch niet gemeen! Ze toch geen genade voor de goddeloozen! Ze doet zich wel zoo voor, nu ja, maar schijn bedriegt! Deze "genade" *moet dienen* (sic) tot verzwaring van hun oordeel!

Persoonlijk bezien, goed! Maar hoe zoudt ge het anders bezien? Onpersoonlijk? Het gaat immers over levende, persoonlijke goddeloozen?

Maar ofschoon het er nu zoo voorstaat met die "gemeene gratie", dat ze zich aan de niet-verkorenen wel als genade voordoet, maar niet is; schoon ze tot verzwaring van het oordeel *moet dienen*, toch schrijft Dr. Van Es: "Men kan dus ook die 'gemeene gratie' wel degelijk genade noemen". . . .

Ik zal het hierbij maar laten.

't Zal wel duidelijk zijn, dat de "gemeene gratie" in Nederland nog een *kwestie* is.

2. Aanteekeningen van Dr. Schilder.

Dr. Schilder maakt bij boven aangehaald stukje van Dr. Van Es enkele aanteekeningen, die we hier ook doorgeven.

Hierbij enkele kantteekeningen.

In den eersten zin heet de algemeene genade een "werking van de VRUCHT van de genade, welke in Christus is". In op één na den laatsten zin heet ze echter zelf een "genade in Christus". Dat is niet hetzelfde. In den derden zin wordt "genade" tusschen aanhalingsteekens geschreven. Later worden die aanhalingsteekens geheel overbodig verklaard. Nog in denzelfden derden zin heet zij "vrucht van het offer van Christus"; maar in den eersten was ze genoemd: "werking van de vrucht van genade, welke in Christus is". In den vierden zin wordt beweerd, dat de algemeene genade (die dan slechts met een "in-zoover" "oefening van genade" heet) zich als genade "VOORDOET". Maar in den volgende zin wordt geconstateerd, dat wat zich als genade aan hen voordoet, voor hen geen genade is.

De lezers van het "Geref. Kerkblad" hebben dus evenveel recht om te zeggen, dat Dr. Van Es de algemeene genade heeft geleerd, als ik om te poneeren dat hij ze heeft prijsgegeven. Deze enkele regels schrift toonen aan den grooten zegen van de geschriften dergenen, die in 1936 op de bekende wijze beschuldigd zijn; want duidelijk blijkt wel, dat het leerstuk, zooals het onder ons populair werd voorgedragen, aan alle kanten onbeschermd lag. Zoodra men zich maar eens met de kwesties inlaat, ontstaan er tegenstrijdigheden.

Het "leerstuk" der gemeene gratie, zegt Dr. Schilder, lag daar aan alle kanten onbeschermd.

Het is dus geen wonder, dat het zich zoo slecht wist te verdedigen, toen wij er in 1919-24 op aanvielen.

Ook Van Baalen, Zwier e.a. hebben het leerstuk, *zooals het populair werd voorgedragen*, trachten te redden.

Ook de Synode van 1924.

Wie zal het nu eens in bescherming nemen?

Of zullen we een andere voorstelling moeten hebben van de "gemeene gratie" dan de populaire, een voor-

stelling, die niets dan de naam haar laat overblijven?

Het schijnt wel zoo, als we ook nog op het volgende letten.

3. *Verdere Discussie.*

In een later nummer van *De Reformatie* vonden wij nog de volgende discussie tusschen Dr. Van Es en Dr. Schilder. Voor het gemak van den lezer hebben we aangeduid welke paragrafen van Dr. Van Es, en welke van Dr. Schilder zijn:

Dr. W. A. Van Es komt in "Geref. Kbl. Leeuwarden" terug op hetgeen wij in ons nummer van 4 Nov. opmerkten aangaande zijn beschouwing over de algemeene genade.

We lezen:

(Dr. Van Es)

Men kan het woord "genade" (*charis*) als van God tot redding der wereld uitgaande, gelijk ook in de woordenboeken is te zien, in onderscheiden zin gebruiken. Zoo van de goede gezindheid, de genegenheid bij God, die tot redding leidt. Doch ook van de betooning dier goede gezindheid, dier genegenheid in de verlossing zelf. En dit laatste dan weer in tweeërlei opzicht, van wat God voor ons in den Christus zelf wrocht en nog doet, wat men dan gewoonlijk de "voorwerpelijke" genade heet, en wat Hij, door zijn H. Geest om Christus' wil werkt in ons: wat men dan wel de "onderwerpelijke" genade heet. Genade in den tweeërlei laatstgenoemden zin, is natuurlijk vrucht van de genade in den eersten zin. Genade in "onderwerpelijken" zin als de uitwerking in ons van wat Christus deed, weer vrucht van de genade in den voorlaatsen, den "voorwerpelijken" zin. Zoo wordt bijv. in Rom. 5:15 gesproken van de genade Gods, en de gave der genade, die daar is van den eenen mensch, Jezus Christus. In 2 Tim. 2:2 komt dan, om een enkel voorbeeld te noemen, ook de uitdrukking "genade die in Christus" is voor. Een voorbeeld van de genade in onderwerpelijken zin is bijv. Ef. 3:7, waar gesproken wordt van de "gave der genade Gods, die mij gegeven is naar de werking van Gods kracht". Natuurlijk hangt de genade Gods in dezen velerlei zin innerlijk nauw samen, zoo dat ze wel te onderscheiden, maar niet te scheiden zijn, en men bij het zoeken van bewijsplaatsen dikwijls aarzelt in welken zin het woord hier of daar is bedoeld.

Dat eene is vrucht van dat andere. Bijv. 1 Cor. 1:4: "wegens de genade Gods, welke u gegeven is in Christus Jezus".

(Dr. Schilder)

Wat Rom. 5:15 betreft: volgens Prof. Greijdanus (komm. Bottenburg, 283-4) is hier sprake van Gods "groote genade", daarin, "dat Hij Zijnen Zoon overgaf in den dood tot onze redding". Met de "gave der genade" (vgl. vs. 17), wordt bedoeld op de hoogste en beste gaven der genade"; genade en gave staan tot elkaar als bron en stroom, oorzaak en gevolg. Ze komt tot "de velen", "n.l. allen, die van Christus zijn"; het gaat om de verhouding "van den Eéne, Christus, tot de velen, alle Zijne gekochten".

In 2 Tim. 2:2 (bedoeld zal wel zijn 2:1) is sprake van "de genade, die in Christus Jezus is", en waarin Timotheus "sterk" moet zijn. Volgens Dr. C. Bouma (Korte Verkl.) is hier sprake van "de volheid van het heil, dat in Christus Jezus als de bron besloten is, Joh. 1:14, en aan de gemeente steeds gegeven wordt door den Heiligen Geest, 1:14".

In Ef. 3:7 constateert Paulus, dienaar van het Evangelie geworden te zijn "naar de gave van de genade Gods, die aan mij gegeven is". "Gave" is hier "gegeven deel" (Prof. Greijdanus, Korte Verkl.). Dit gegeven deel is geschenk van in Christus Paulus bewezen genade.

Ook in 1 Cor. 1:4 is volgens Prof. Groshede sprake van "geschonken genade", genadegave, *charisme*, vrucht van Gods rijk maken in Christus Jezus.

In deze plaatsen gaat het dus over vruchten, geschenken van Gods genade in Christus. Maar die zijn wat anders dan de werking van die geschenken. Christus' komst in de wereld is genadegave. Maar tot de werking van die genadegave behoort o.m. dit, dat het oordeel des te zwaarder treft, dat het vuur der gerichts-oefening des te meer schroeit. Hij (die genadegave) is gekomen, ook om vuur op de aarde te werpen, om gericht te houden, om te zuiveren als de zeep van den voller, enz. enz. Slechts krachtens de in Hem verschenen genadegave is het mogelijk, dat de wereld door een mensch geoordeeld wordt. Maar als een werking van die genadegave o.m. in dat door-een-mensch-geoordeeld-worden openbaar wordt, kan men dan zeggen, dat dat oordeel algemeene genade is? Alle menschen ondergaan de werking van die genadegave, want alle menschen worden door een

mensch geoordeeld. Die werking is dus (om met Dr. Van Es te spreken) commuun. Maar dat geeft mij nog geen reden om te zeggen: "hier is een commune werking van de vrucht der genade", ergo: hier is algemeene genade. Genadegaven zijn aan genade te danken, houden genade in. Maar haar werking is nog niet altijd genade. Gods zonlicht is den levenden een geschenk; zijn werking is voor het levende lichaam heilzaam. Maar voor het doode ontbindend.

Dr. Van Es vervolgt:

(Dr. Van Es)

Wanneer men nu deze onderscheidingen in het oog vat, is de bedoeling van de woorden, waarop Prof. S. doelt, onmiddellijk duidelijk. We begrijpen dan ook niet, hoe hij daarbij zelfs van "tegenstrijdigheden" spreken kan. "Werking van de vrucht van de genade welke in Christus is", beteekent dan de genade welke God in Christus voor ons gewrocht heeft, en waarvan wij de vrucht genieten, in de werking, welke we er van ondervinden.

(Dr. Schilder)

Ja, "waarvan WIJ de vrucht genieten", waarvan wij ze GENIETEN. Dit onderstelt dus, dat die vrucht of werking op bepaalde menschen zelf ook zegenend inwerkt (gelijk dat zonlicht op het gezonde vleesch). Maar de anderen? Blijven zij geen bewijs, dat tusschen genadevrucht en haar werking verschil is?

We vervolgen:

(Dr. Van Es)

Dan zouden we de algemeene genade ook "de genade in Christus" hebben genoemd. En dit moet dan een tegenstrijdigheid met het zoo even genoemde zijn.

(Dr. Schilder)

Dat schijnt het me nog te zijn, tenzij genade en werking-van-genadevrucht hetzelfde zijn; zie echter hierboven.

Voorts:

(Dr. Van Es)

'Doch in werkelijkheid spraken we van de 'genade in Christus voor eene in zonde gevallen wereld'. In de laatste bijvoeging schuilt

de subjectieve wending van de beteekenis van het woord: 'Vrucht van het offer van Christus', en 'vrucht van genade' welke in Christus is maakt niet zoo heel veel verschil, want de genade in Christus, voorwerpelijk bezien, kan in dit offer als de verdiende oorzaak worden samengevat. De aanhalingsteekens eenmaal bij de genade, hadden, gelijk gewoonlijk bij het gebruik van aanhalingsteekens, de bedoeling er op te wijzen, dat we daarbij het woord genade uit een ander verband overnamen. Be-doel was de discussie, of de algemeene genade wel 'genade' heeten kan.

(Dr. Schilder)

Eerlijk gezegd: ik begrijp het niet. De moeilijkheid ligt weer hierin, dat 'vrucht' en 'werking' naast en door elkander gebruikt worden. 'Vrucht' beteekent doorgaans—al is het woord afgestompt—een gunstig effect, een verblijdende uitwerking, indien althans de wortel goed is. Maar het woord 'werking' zal zeker naar twee kanten wijzen: eene werking ten goede, en eene ten kwade. De evangelieboodschap is zonder Christus' kruis onmogelijk. Maar den één is zij een reuk des levens ten leven, den ander een reuk des doods ten doode. Prediken is zonder meer nog geen genade; zij is *instrument* van genade, én van gericht. Openbaring is nog geen verzoening; zooals Barth wil.

Tot zoover De Reformatie.

De opmerkingen van Dr. Schilder geven oorzaak tot hoop, dat het wel in de rechte richting zal gaan met die "bescherming" van de gemeene gratie.

Zou Ds. Zwier deze opmerkingen ook niet in *De Wachter* willen overnemen?

En zou hij dan tevens niet willen toestemmen, dat de allerlaatste opmerkingen van Dr. Schilder de doodsteek geven aan Punt I, 1924?

Of, indien hij nog altijd meent, dat hij het wel eens is met den Kamper hoogleeraar, zou hij ons dan niet willen aantoonen, zonder in al teveel tegenstellingen heil te zoeken, hoe dit mogelijk is?

H. H.

DR. K. SCHILDER

gaat D. V. Woensdag avond, February 8, spreken over de "Algemeene Genade" in de Eerste Protestantsche Gereformeerde Kerk te Grand Rapids.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

VI. De Doorlopende Leer Der Schrift. (2)

Houden we goed voor de aandacht, waarom het gaat.

De vraag is niet of God goed is over al Zijne schepselen en of Zijne goedertierenheid ook over al Zijne werken verspreid is. De aarde is metterdaad vol van de goedertierenheid des Heeren. Hierover zijn Ds. Zwier en ik het goed eens.

De vraag is ook niet of beide, rechtvaardigen en goddeloozen, deelen in de dingen van dit tijdelijke leven. Er is niemand zoo dwaas, dat hij zou ontkennen, wat hij met zijn oogen ziet.

De vraag is evenmin of de zaligmakende goedertierenheid (om even de terminologie van Ds. Zwier e.a. over te nemen; voor mij is Gods goedertierenheid altijd zaligmakend), particulier is. Dat stemt ook Zwier toe, ofschoon hij, zooals te verwachten is, ook op dit punt telkens afwijkt, evenals Punt I en evenals Prof. Berkhof in zijne verdediging van dit punt. Denk maar aan Zwier's verklaring van Rom. 2:4.

Neen, Zwier wil mij toestemmen, dat God *eeuwiglijk* den goddelooze haat, hem ook *eeuwiglijk* in het verderf stort, hem *eeuwiglijk* vloekt.

Maar Ds. Zwier wil in dien eeuwigen haat een tijdelijke liefde, in den eeuwigen toorn een tijdelijke gunst, in de eeuwige gramschap een tijdelijke goedertierenheid, in den eeuwigen vloek een tijdelijken zegen invoegen. Den goddelooze, dien God *eeuwiglijk* haat, heeft Hij tijdelijk lief; den verachter van Zijn naam, op wien Hij *eeuwiglijk* toorn, is Hij tijdelijk goedgunstig; den overtreder van Zijne wet, dien Hij *eeuwiglijk* vloekt, zegent Hij in den tijd. Deze eeuwige vloek en tijdelijke zegen wonen hier op aarde bij elkander, Zwier weet zelf niet hoe.

De vraag is dus, of de Heilige Schrift ons leert, dat er in God gedurende dit tijdelijke bestaan werkelijk zulk een gunstige gezindheid, zulk een "tieren" van goedheid jegens den goddelooze is; of Hij dien goddelooze alle tijdelijke dingen in die goedertierenheid of gunst schenkt; en of Hij in en door die dingen eene werking van Zijne goedertierenheid op dien goddelooze doet uitgaan.

En wij waren bezig met te bewijzen, dat de doorlopende leer der Schrift is, dat, ofschoon de goddelooze in nog zooveel aardsche dingen deelt, dit heelemaal geen bewijs is, dat God hem gunstig is; God op hem vergramd is en blijft en van hem een gruwel heeft. Zelfs staat het zoo, dat, hoemeer hij deelt in tijdelijke gaven, hij des te meer voorwerp is en wordt van Gods brandenden toorn. Want hoemeer hij bezit van Gods kapitaal, hoe grooter zijn roeping wordt om er God mee lief te hebben en te dienen; hoe zwaarder zijne verantwoordelijk wordt; hoe erger Gods vloek hem treft.

Ds. Zwier verstaat niet, dat ook de goddelooze met al wat hij heeft verantwoordelijk is voor God.

Elk oogenblik!

Dat de dingen van dit tijdelijke leven maar geen Sinterclaas cadeautjes zijn, waarmee de begunstigden zich mogen verkneuteren, maar zooveel *obligaties*, waarmee ze geroepen, verplicht zijn God te dienen in liefde, en waaruit ze zonder God nooit zegen en zaligheid kunnen trekken; waardoor ze steeds meer het voorwerp worden van Gods brandenden toorn en vreeselijken vloek, zoo ze met die dingen toch tegen God ingaan, dat verstaat Zwier niet.

Hij spreekt wel veel over de verantwoordelijkheid des menschen, maar hoe ernstig het er eigenlijk met die verantwoordelijkheid des menschen, ook des goddeloozen menschen, bijstaat, heeft Ds. Zwier nog nooit gezien.

Doch ter zake.

Wij waren bezig de doorlopende leer op dit punt voor te stellen, zooals we haar in de psalmen vinden.

En we doen daaruit nog enkele grepen.

Heel de zeven en dertigste psalm is eigenlijk een beschrijving van de tegenstelling der rechtvaardigen en goddeloozen in dit leven en van Gods houding tegenover beiden. En tevergeefs zoekt ge naar eenig bewijs voor Ds. Zwier's opvatting, dat God den goddelooze in dit leven goedertieren is. Het tegendeel is waar. Gods volk wordt hier opgewekt om den goddelooze hier op aarde, al gaat het hem nog zoo voorspoedig, toch vooral niet te benijden; maar om hun weg op den Heere te wentelen, en op Hem, Die het zeker zal maken, te vertrouwen. De goddelooze mag hier welvaart hebben en voorspoed genieten; hij mag den rechtvaardige vervolgen en plagen en doen lijden; maar hij zal vergaan; zijn zwaard zal in zijn eigen ziel gaan; *en de Heere belacht hem, wetende, dat zijn dag komt*. Let er toch even op, wat dit wil zeggen. Het gaat immers over des Heeren gezindheid en houding tegenover den goddelooze in dit tijdelijke leven. God schenkt hem allerlei gaven, want hij heeft voorspoed. En hij verbeeldt zich, dat hij God kan tergen en Zijn volk kan plagen. Maar de Heere *belacht* hem! Met heilige minachting en spot ziet hij op dien goddelooze terneer. En dat nu reeds, in de wetenschap, dat zijn dag komt! Ik geloof, dat zelfs Zwier zal aarzelen, om dit belachen van den goddelooze, nu, in dit tijdelijke leven, met het oog op zijn zeker verderf (zijn dag), uit een gezindheid van goedertierenheid te verklaren. Ps. 37:1-15.

Daarom is dan ook het weinige, dat de rechtvaardige heeft, beter dan de overvloed van vele goddeloozen. Want de armen der goddeloozen worden verbroken; zij vergaan en verdwijnen. Maar de Heere ondersteunt de rechtvaardigen; Hij kent de dagen der oprechten; hun erfenis is eeuwig en zij worden niet beschaamd, ook niet in den kwaden tijd. vss. 16-20.

De rechtvaardige is immers de gezegende Gods, die de aarde erfelijk zal bezitten, wiens gangen door

den Heere worden bevestigd. God heeft lust aan zinnen weg; de Heere ondersteunt zijne hand, zoodat hij niet wordt weggeworpen, ook al valt hij. Hij wordt nooit verlaten, want hij is des Heeren gunstgenoot en hij wordt in eeuwigheid bewaard. Maar de goddelooze is de vervloekte des Heeren, die met zijn zaad zal uitgeroeid worden. vss. 22-28.

De goddelooze moge dan ook geweld bedrijven en zich uitbreiden als een groene inlandsche boom, doch hij wordt verdelgd. Maar het einde des rechtvaardigen is vrede; zijn heil is van den Heere, Die zijne sterkte is ten tijde van benauwdheid, Die hen zal helpen en verlossen, omdat ze op Zijn naam betrouwen. vss. 35-40.

Zeker het gaat in deze psalm over de zaligmakende goedertierenheid Gods over de rechtvaardigen, en over de verdelgende toorn en vloek Gods over den goddelooze; doch niet in den zin, waarin Zwier deze particuliere goedheid en vloek verstaat. Van een tijdelijke goedertierenheid naast een eeuwigen toorn over denzelfden goddelooze weet de Schrift niets, vindt ge met name in dezen psalm niets. Tijd en eeuwigheid, de weg en de bestemming zijn onafscheidelijk aan elkander verbonden. In tijd en eeuwigheid ligt de goddelooze onder den vloek, al heeft hij nog zooveel voorspoed; en in tijd en eeuwigheid is de rechtvaardige de gezegende des Heeren, ook al bewandelt hij een weg van druk en lijden.

Als Ds. Zwier de moeite wil nemen, om eenvoudige exegese te leveren van dezen psalm, dan zal hij tot een systeem van voorstellingen moeten komen, die lijnrecht indruischen tegen hetgeen hij den lezers van *De Wachter* in zijn hier bestreden artikelenreeks heeft geleerd.

Ps. 40 is sterk Messiaansch, zooals wel bekend is. En dat wil zeggen, dat de Geest van Christus door den dichter van den Christus Zelf spreekt in uiteindelijke zin. En let nu op de bede, die deze Geest van Christus op de lippen van David legt: "Het behage U, Heere! mij te verlossen; Heere! haast U tot mijne hulp. Laat hen beschaamd en schaamrood worden, die mijne ziel zoeken, om die te vernielen; laat hen achterwaarts gedreven worden, en te schande worden, die lust hebben aan mijn kwaad. Laat hen verwoest worden tot loon hunner beschaming, die van mij zeggen: Ha, ha! Laat in U vroolijk en verblijd zijn allen, die U zoeken; laat de liefhebbers Uws heils geduriglijk zeggen: De Heere zij groot gemaakt!"

In Psalm 52:3 lezen we: "Wat beroemt gij u in het kwaad, o, gij geweldige? Gods goedertierenheid duurt toch den ganschen dag". De bedoeling is zeker niet, dat Gods goedertierenheid den ganschen dag duurt over dien goddeloozen geweldige, die aanslagen bedacht tegen David. Integendeel, David bedoelt te zeggen, dat al die aanslagen niet zullen gelukken, omdat hij, David, den ganschen dag het voorwerp is van Gods goedertierenheid. Gods goedertierenheid is particulier. De goddelooze staat er buiten. Dit is wel duidelijk uit

hetgeen volgt: "Uw tong denkt enkel schade, als een geslepen scheermes, werkende bedrog. Gij hebt het kwade liever dan het goede, de leugen dan gerechtigheid te spreken. Gij hebt lief alle woorden van verblindings, en een tong des bedrogs. God zal u ook afbreken in eeuwigheid; Hij zal u wegrapen en u uit de tent uitrukken; ja, Hij zal u uitwortelen uit het land der levenden. En de rechtvaardigen zullen het zien en vreezen; en zij zullen over hem lachen zeggende: Ziet den man, die God niet stelde tot zijne sterkte, maar vertrouwde op de veelheid zijns rijks; hij was sterk geworden door zijn beschadigen. Maar ik zal zijn als een groene olijfboom in Gods huis; ik vertrouw op Gods goedertierenheid, eeuwiglijk en altoos". 4-10.

Let op Ps. 57:4: "Hij zal van den hemel zenden en mij verlossen, te schande makende dengene, die mij zoekt op te slokken. God zal Zijne goedertierenheid en Zijne waarheid zenden". Laat ons nu niet aanstonds onze dogmatiek op deze Schriftuurplaats toepassen. Het gaat hier niet over de eindelijke verlossing in den hemel, noch ook over de eindelijke schande van den goddelooze in de hel. Neen, het gaat hier over de verlossing van David uit de hand van Saul. En let er dan op, dat, wanneer God Zijne goedertierenheid van den hemel zendt, de rechtvaardige verlost wordt, de goddelooze te schande wordt. Zijne goedertierenheid en waarheid zijn immers niet van elkander te scheiden.

Let op het volgende gebed in Ps. 58:7-12: "O God! verbreek hunne tanden in hunnen mond; breek af de baktanden der jonge leeuwen, o Heere! Laat hen smelten als water, laat hen daarhenen drijven; legt hij zijne pijlen aan, laat hen zijn, alsof zij afgesneden waren. Laat hem henengaan als eene smeltende slak; laat hen, als eener vrouwe misdracht, de zon niet aanschouwen. Eer dan uwe potten den doornstruik gewaar worden, zal Hij hem als levend, als in heeten toorn wegstormen. De rechtvaardige zal zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt; hij zal zijne voeten wasschen in het bloed des goddeloozen. En de mensch zal zeggen: Immers is er vrucht voor den rechtvaardige; immers is er een God, Die op de aarde richt".

Of tracht in de algemeene-genade-leer het volgende gebed een plaats te geven: "Ja, Gij, Heere, God der heirscharen, God Israels! ontwaak, om al deze Heidenen te bezoeken; *zijt niemand van hen genadig* (ik cursiveer), die trouwelooslijk ongerechtigheid bedrijven". Ook ons gebed moet immers naar den wil Gods zijn, en is het in den psalm ongetwijfeld. Ps. 59:6. En verder in dezen psalm: "De God mijner goedertierenheid zal mij voorkomen; God zal mij op mijne verspieders doen zien. Dood hen niet, opdat mijn volk het niet vergete; doe hen omzwerven door Uwe macht, en werp hen neder, o, Heere, ons schild. Om de zonde huns monds, om het woord hunner lippen; en laat hen gevangen worden in hunnen hoogmoed; en om den vloek

en om de leugen, die zij vertellen. Verteer hen in grimmigheid, verteer hen, dat zij er niet zijn, en laat hen weten, dat God heerscher is in Jakob, ja, tot aan de einden der aarde. Laat hen dan tegen den avond wederkeeren; laat hen tieren als een hond, en rondom de stad gaan. Laat hen zelfs onzweven om spijs; en laat hen vernachten, al zijn zij niet verzadigd. Maar ik zal Uwe sterkte zingen, en des morgens Uwe goedertierenheid vroolijk roemen, omdat Gij mij een hoog vertrek zijt geweest, en een toevlucht ten dage, als mij bange was. Van U, o, mijne sterkte, zal ik psalmzingen; want God is mijn hoog vertrek, de God mijner goedertierenheid". vss. 12-18.

Lees ook het gebed van den dichter in Ps. 69:17 v.v., waarop we vroeger reeds wezen. Eerst bidt hij: "Verhoor mij, Heere! want Uwe goedertierenheid is goed; zie mij aan naar de grootheid Uwer barmhertigheden". En straks richt zijn gebed zich op de goddeloozen, die zijne ziel zoeken: "Hunne tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding tot een valstrik. Laat hunne oogen duister worden, dat zij niet zien; en doe hunne lenden geduriglijk waggelen. Stort over hen Uwe gramschap uit en de hittigheid Uws toorns grijpe hen aan. Hun paleis zij verwoest; in hunne tenten zij geen inwoner. Want zij vervolgen, die God geslagen hebt; en maken een praat van de smart Uwer verwonden. Doe misdaad tot hunne misdaad en laat hen niet komen tot Uwe gerechtigheid". Een algemeene goedertierenheid wordt hier niet alleen niet geleerd, maar kan hier ook met geen mogelijkheid aan worden toegevoegd. Gods toorn en grimmigheid is over de goddeloozen. Zijne goedertierenheid is particulier en is alleen over de rechtvaardigen. Want immers: Zijne goedertierenheid is goed. Zij zou den goddelooze nooit tot voorwerp kunnen hebben.

Daarom is Zijne goedertierenheid dan ook louter over degenen, die Hem vreezen. "Want zoo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijne goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vreezen". Ps. 103:11. Over hen ontfermt Hij zich, gelijk een vader zich ontfermt over zijne kinderen, Ps. 103:13. Over hen, die Hem vreezen, die Zijn verbond houden en aan Zijne bevelen denken om die te doen, is die goedertierenheid van eeuwigheid en tot eeuwigheid, Ps. 103:17, 18.

Ps. 104 bezingt de goedheid Gods over alle schepselen, zooals ze over alle Zijne werken verspreid is. Maar hoe voor het bewustzijn van den geïnspireerden dichter de goddeloozen hier buiten gesloten zijn, blijkt weer uit het laatste vers: "De zondaars zullen van de aarde verdaan worden en de goddeloozen zullen niet meer zijn. Loof den Heere, mijne ziel! Halleluja!" Daarom kan ook de dichter van Ps. 109 den vreeselijken toorn Gods inroepen over de goddeloozen, maar temidden van die vloekbeden zingen: "Dit zij het werkloon mijner tegenpartijders van den Heere, en der-

genen, die kwaad spreken tegen mijne ziel. Maar Gij, o Heere Heere, maak het met mij om Uws naams wil; dewijl Uwe goedertierenheid goed is, verlos mij". vss. 20, 21. En ook: "Help mij, Heere mijn God; en verlos mij naar Uwe goedertierenheid. Opdat zij weten, dat Gij het, Heere! gedaan hebt". vss. 26, 27. Zoo alleen verstaat ge hetgeen de dichter zingt in Ps. 125:4, 5: "Heere! doe den goeden wel, en dengenen, die oprecht zijn in hunne harten. Maar die zich neigen tot hunne kromme wegen, die zal de Heere doen vergaan met de werkers der ongerechtigheid. Vrede zal over Israel zijn!"

Of hoe zoudt ge anders kunnen verstaan hetgeen ge in Ps. 136 leest, waar telkens en telkens de goedertierenheid Gods wordt geroemd als een reden of grond voor het uitstorten van Zijne gramschap over de goddeloozen en vijanden van God en Zijne zaak? Lees het maar: "Dien, die de Egyptenaren geslagen heeft in hunne eerstgeborenen; want Zijne goedertierenheid is in de der eeuwigheid". vs. 10. "Hij heeft Faraö met zijn heir gestort in de Schelfzee; want Zijne goedertierenheid is in de eeuwigheid". vs. 15. Laat Ds. Zwier het maar eens duidelijk maken, hoe de ééne goedertierenheid aan Faraö al die macht en heerlijkheid gaf, al dat heir, die paarden en die wagenen; en hoe de andere goedertierenheid hem in de Schelfzee met al zijn heir deed omkomen. "Die groote koningen geslagen heeft; want Zijne goedertierenheid is in de eeuwigheid". vs. 17. "En heeft heerlijke koningen gedood; want Zijne goedertierenheid is in de eeuwigheid. Sihon, den Amorietischen koning; want Zijne goedertierenheid is in de eeuwigheid. En Og, den koning van Basan; want Zijne goedertierenheid is in de eeuwigheid". vss. 18-20. Dezelfde gedachte hebt ge uitgedrukt in den vorm van een gebed: "En roei mijne vijanden uit, om Uwe goedertierenheid, en breng hen om, allen, die mijne ziel beangstigen; want ik ben Uw knecht". Ps. 143:12.

Altijd vindt ge denzelfden grondtoon in de psalmen en nooit vindt ge ook maar de geringste heenwijzing naar eene goedertierenheid Gods over de goddeloozen. Ook Ds. Zwier weet wel, dat hij die in de psalmen niet kan vinden, ook al durft hij te schrijven, dat de psalmen van die algemeene goedheid Gods veel zingen. "Want de Heere is hoog; nochtans ziet Hij den nederige aan, maar den verhevene kent Hij van verre". Ps. 138:6. Dat is overal de grondtoon. Hij doet den verdrukten recht; Hij geeft den hongerigen brood; Hij maakt den gevangen los. Hij opent de oogen der blinden; Hij richt de gebogenen op; Hij bewaart de vreemdelingen; Hij houdt den wees en de weduwe staande. Maar dit alles betreft alleen de rechtvaardigen, over wie Zijne goedertierenheid van eeuwigheid is. Want de Heere heeft de rechtvaardigen lief; maar der goddeloozen weg keert Hij om. Ps. 146:7-9. Hij houdt de zachtmoedigen staande; de goddeloozen vernedert Hij tot de aarde toe. Ps. 147:6.

Wat de psalmen betreft kunnen we het hierbij laten.

In een ander verband keeren we nog wel tot hen terug.

We hebben zeker genoeg aangehaald, om zelfs Ds. Zwier den moed te benemen om ons aan te wrijven, dat wij eigenlijk onze eigen beschouwing van God aan de Schrift opdringen, en inplaats van haar onze "ongelukkige menschelijke logica" laten spreken.

Het zal ook duidelijk geworden zijn, dat de Schrift het tijdelijke en het eeuwige niet scheidt.

De goedertierenheid Gods, die van eeuwigheid en tot eeuwigheid is over degenen, die Hem vreezen, is over hen ook in den tijd.

De toorn en gramschap Gods, die ook van eeuwigheid en tot eeuwigheid is over de verworpen goddeloozen, treft hen ook in den tijd.

De Schrift laat ons dus waarlijk niet aan de oppervlakte staan.

Ze rekent nooit alleen met hetgeen zichtbaar en tijdelijk is, gescheiden van het onzichtbare en eeuwige.

Dat ze dit wel doet, is het oordeel van Ds. Zwier, dat aldoor door de Schrift wordt gelogenstraft.

Als hij een wanhopige poging doet, om aan te toonen, dat zijne beschouwing en die zijner kerken ook in harmonie is met hetgeen in den jongsten tijd door leidende mannen in Nederland over de "gemeene gratie" is geschreven en gesproken, schrijft hij onder meer: "En als Dr. Greydanus verklaart, dat we ten aanzien van al het op zichzelf goede, dat God aan de niet-verkorenen hier op aarde schenkt, moeilijk van genade kunnen spreken, wanneer we letten op de eeuwige gevolgen, die door het misbruik van deze goede gaven Gods veroorzaakt worden, zoodat het voor de ontvangers dezer gaven beter ware, indien zij nimmer geboren waren geweest, en daarbij bedenken, wat de Schrift ons leert van den onveranderlijken raad Gods, waarin de vreeselijke einduitkomst van eeuwigheid bepaald is,—dan stemt elk Gereformeerd mensch ook op dat punt met hem in. Spreken we van algemeene genade of gemeene gratie, dan is het inderdaad waar, dat we aan de oppervlakte blijven staan en alleen rekenen met hetgeen zichtbaar en tijdelijk is. We dalen dan niet af tot den grond der dingen. Maar—dat is geoorloofd, omdat de Schrift ons daarin voorgaat". (Algemeene Goedheid Gods, XXVI).

Zeker, *elk Gereformeerd mensch* stemt in met hetgeen Dr. Greydanus over die kwestie schreef. Doch Zwier niet. En *zijne kerken* ook niet. En zeker het *Eerste Punt* niet. Nog nooit hebben Ds. Zwier en de Christelijke Gereformeerde drijvers van de gemeene gratie ten onzent het toegestemd, dat er in den diepen grond van gemeene gratie geen sprake kan zijn. Men heeft onvoorwaardelijk uitgesproken, *dat er in God een gunstige gezindheid is jegens den verworpen goddelooze.*

Dat dit ook de leer is van Ds. Zwier, blijkt uit heel zijne artikelenreeks.

Mocht het nu eens blijken, dat leiders als Dr. Greydanus en Dr. Schilder het met die voorstelling niet eens zijn (en het is mijn overtuiging, dat ze het niet eens zijn met Punt I in dit opzicht), dan moet Ds. Zwier niet een beetje bijdraaien. Dan moet hij van tweeën, één, óf erkennen, dat zijne kerken in 1924 gedwaald hebben, óf handhaven, dat ook bovengenoemde leiders dwalen.

Doch, dat de Schrift ons erin zou voorgaan, om aan de oppervlakte te blijven staan, en aan die oppervlakte te spreken van eene "gemeene gratie", is zeker niet waar.

Wat de Psalmen betreft hebben we dit genoegzaam aangetoond.

Doch we zullen ook nog letten op andere gedeelten der Schrift.

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V. te worden gehouden Woensdag, Jan. 11, 1939, negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. Vander Vennen, S. C.

CURATORIUM MEETING

The Curatorium of our Theological School will meet D. V. Tuesday, 2:00 P. M. January 10, in the Fuller Ave., Church Building.

Rev. M. Gritters Vice-Sec'y.

IN MEMORIAM

The Consistory of the Protestant Reformed Church at Byron Center hereby expresses its sympathy to one of its members, Mr. Gerrit Lubbers in the loss of an infant daughter,

BELINDA JOYCE

at the age of ten weeks.

May our Heavenly Father sustain and comfort the sorrowing parents.

Rev. G. M. Ophoff, Pres.

Mr. C. Faber, Sec'y.

Byron Center, Michigan

Kuiper Versus Schilder

Het kan er niet op door, dat twee leidende mannen, uit weliswaar twee verschillende kerken, doch die tegelijkertijd zuster kerken zijn, zonder oorzaak, die gelidend is en waarover alle grond ontbreekt, dat één van hen den ander onder verdenking brengt.

Het kan er nog veel minder op door, wanneer iemand een goeden naam heeft, om dien naam met een paar pennestreken te bezoedelen. Naar de advertentieën af te gaan bestaat er een commissie, die een groot gedeelte der Christelijke Gereformeerde broeders in staat wilde stellen om den geleerden Docter van de overzijde te hooren spreken en langs dien weg ook meer licht te ontvangen omtrent zaken, die de Waarheid raken. En laat er ons maar dadelijk aan toevoegen, dat, indien iemand, uit de beide Kerken gevraagd werd, niemand het beter zal kunnen doen dan Prof. K. Schilder. Wie hem de laatste jaren volgt in zijn Reformatie-artikelen en hem heeft gelezen in wat hij daarbenevens produceerde en uitgaf in boekvorm, heeft voor hem niets anders dan hoogachting en waardeering. Hoogachting, omdat hij meester is op vele wapenen en een 'hard student' is der Schriften. Schilder laat altijd den indruk achter, dat het hem voor alle dingen om de Waarheid Gods te doen is en zich van den mensch al heel weinig aantrekt. Komt iemand hem tegen dan mag hij op wederwoord rekenen en steekt de Docter het niet onder stoelen of banken.

Trouwens, hij timmert geweldig aan den weg, reden waarom er dan ook veel bekijks is. En ook reden waarom hij een 'lastig' mensch is, die heel weinig zich bekreunt om het zoet-sappig-gejammer van 'vrede-lievende' menschen, wien het allesbehalve te doen is om *de Vrede*, noch om *de Waarheid*. En ook afgedacht of men het nu in alles eens is met Dr. Schilder, feit is, dat zijn wijze van strijden en geheel zijn optreden hem doen kennen als een bij uitstek Gereformeerd man. En kunt ge niet ten allen tijde een man waardeeren, die, woekerend met de gaven hem geschonken, ook anderen aan het denken zet? Men schrijft zoo gemakkelijk over oud stroo opnieuw dorschen (en de zeggers maken er zich meestal bij uitnemendheid aan schuldig) en worden dan nog bovendien kwaad als anderen het probeeren om iets nieuws en frisch te voorschijn te brengen.

Het geval wil, dat er al reeds voorbereidend werk gedaan is voor de overkomst van Dr. Schilder. Ook uit eigen midden willen we hem zooveel mogelijk hooren en onze kerkeraden doen wel, om met de commissie, belast met het regelen der spreekbeurten, in contact te komen.

De Hoofddredachteur van "The Banner" schijnt er echter anders over te denken en zet althans de bazuin aan den mond, om, indien mogelijk, Prof. Schilder nu vooral niet te doen komen.

De reden???

Eigenlijk heeft hij geen *enkele reden*, die hem daartoe dreef en zijn schrijven rechtvaardigt. Wij hebben ons verwonderd over zooveel naïviteit. En tegelijkertijd, over zooveel brutaliteit. De 'Banner' schrijver durft heel wat aan en heeft met zijn insinuaties zijn volk tegen zich in het harnas gejaagd. Want ieder weldenkend mensch hoopt nu toch maar, dat er van dit ongevraagde advies geen nota zal worden genomen. Waarlijk, als men een broeder uit een zusterkerk zoo durft te behandelen, dan toont men daarmee al een heel bijzonder soort van zeden er op na te houden. Of is dat misschien de nieuwere cultuur, om iemand ongehoord en ongezien zoo maar te veroordeelen? Doet men dat met Protestansch Gereformeerde menschen, och die zijn er al zoo langzamerhand aan gewoon geworden. Laat die menschen toch aan hun lot over en gebruik de taktiek van 'niks zeggen'. Neen, dat helpt natuurlijk niet, gelijk men bij dezen tijd wel weet, maar het is toch het gemakkelijkste. Zij werken nog maar steeds in ons 'Kerkje' en doen ons heel wat afbreuk (?). Maar nu wordt het erger.

Kuiper schrijft aangaande het bezoek van Dr. Schilder het volgende: "Er zou oogenschijnlijk geen enkele reden bestaan, om niet blijde te zijn met Dr. Schilder's voorgenomen bezoek. Jaren geleden hebben leidende Nederlandsche Theologen ons bezocht en zij werden hartelijk ontvangen van de zijde onzer leiders, alsmede van de zijde van ons volk".

De 'Banner' redacteur vervolgt dan door te wijzen op de bezoeken van Dr. Abraham Kuyper Sr., Dr. H. Bavinck en het bezoek kort geleden gebracht door Dr. V. Hepp. En zoo, aldus Kuiper, zal ook wel den eersten indruk zijn geweest bij ons volk, nadat de komst van Dr. Schilder was aangekondigd. Maar dan komt de aap uit de mouw als volgt:

"En toch zijn er bedenkingen, die ons nopen om te zeggen, zij het dan ook schoorvoetend, dat we ons niet op ons gemak gevoelen omtrent dit voor genomen bezoek". En de oorzaak van het zich niet op zijn gemak te gevoelen komt hier uit voort: "Het is welbekend dat hij (Schilder) er beschouwingen op nahoudt, in de gemeene gratie, welke gelijk zijn, tenminste in sommige opzichten, met die van de mannen, wier beschouwingen veroordeeld werden door onze 1924 Synode en die daarom zich niet langer in de Christelijk Gereformeerde Kerk bevinden". Broeder Kuiper liegt u er toch zoo maar op los? Ik zeg lieg, want ge weet immers wel, dat de 1924 Synode de broeders Danhof en Hoeksema juist niet veroordeeld hebben, doch hen een brevet van Gereformeerdheid hebben uitgereikt, dat gij van ons nooit zoudt ontvangen hebben, waart ge ooit voorganger geweest in onze Kerken. Wanneer zal dit liegen toch eens ophouden? Men geeft toch tenslotte zulke uitspraken, gelijk Hoeksema en Danhof die ontvingen, zeer niet te hooi of te gras?

Daarna krijgen we dan in de Banner het eigenlijke

puntje van Kuipers bangheid. "Wat het erger maakt is, dat Prof. Schilder, één onzer (Chr. Geref.) predikanten, die hem onlangs in Nederland heeft gesproken, meedeelde, dat hij (Schilder) van plan was deze strijdpunten (gemeene gratie) in ons midden te bespreken. Onze lezers verstaan nu waarom wij (Kuiper) verontrust zijn omtrent Dr. Schilder's voorgenomen bezoek".

Dan volgt Kuiper's advies om dit bezoek uit te stellen tot de Algemeene, Generale Synode der Gereformeerde Kerken gehouden is in Augustus 1939 en de daartoe benoemde commissie haar report ingediend heeft aangaande de zaken in geding (waaronder meer ook de gemeene gratie kwestie in begrepen is).

Dat zou nog eens het probleem oplossen. Eerst maar wachten tot die te houden Synode in 1939. Dan was de komst van Schilder uitgesteld en kon Kuiper wat rustiger zich gevoelen. Maar ondertusschen heeft Kuiper Schilder althans een ezelstrap toegediend en hem op gelijken voet geplaatst met de uitgeworpen broeders. Dat zou bij voorbaat alreeds het te komen gevaar afwenden. Maar hier moet toch wel even een vraag gedaan worden. Hoe zit het toch met de leiders in de Chr. Geref. Kerken tenopzichte van mannen als Schilder en anderen? Lazen wij niet van de hand van Ds. Zwier, dat wij ons zeker niet behoefden te troosten met de gedachte alsof Schilder en anderen zoo dicht bij ons stonden? Zeide Zwier niet, dat hij alles had gelezen en er van die zijde voor ons geen enkele reden van blijdschap bestond? Dat wij ons niet moesten vleien met zulke verkeerde gedachten? Hoe is het nu eigenlijk? Heeft Zwier of heeft Kuiper het schrijven der Nederlandsche Theologen niet gevolgd? Of hebben zij het geen van beiden gedaan??

Feit is dan toch zeker, dat als het in Nederland nog op een Synode moet wachten, of op een Synodale uitspraak, de Kerken alhier in 1924 wel wat haastig zijn geweest. Zeker, zij ontwikkelen, gelijk we lazen, een eigen Calvinisme, maar op het stuk der belijdenis is de Gereformeerde belijdenis toch het gemeen goed der Kerken. Maar als die Synode nu eens anders besloot dan die van 1924, zou Kuiper en zijn mede leiders dan ook Schilder durven verzoeken hier te komen spreken? Bleef het dan ook niet waar, dat Schilder nu en straks afwijkt op het 'fundamentele leerstuk' der gemeene gratie, gelijk het hier in de Kerken (Chr. Geref.) geleerd wordt en aanvaard werd in 1924?? Dan kan hij in het tentje van het Amerikaansche Kerkje niet verkeer en zal hij wel in een andere 'backyard' moeten gaan spelen. Ondertusschen is het niet moeilijk te zien uit welke hoek ook hier weer de wind waait. Men deed het voor en na 1924 precies zoo met de leiders der Protestantische Gereformeerde Kerken (Kerken en niet Kerk W.V.). Voor zij er uit werden gezet was de leuze geen debat over eenige zaak tot de Synode heeft gesproken en na de uitspraak der Synode was het, met de belijdenis krijgen we er hen niet uit

en toch moeten zij er uit. Waarom? Omdat zij van de Gereformeerde Belijdenis afweken? Dat kunt ge begrijpen. Neen, daartoe moesten de drie onechte kindertjes dienen en "subordinatie tegenover de bevoegde kerkelijke autoriteiten".

Maar Ds. Kuiper was het dan toch niet veel beter om de Nederlandsche Geref. Kerken aan te raden om in het geheel geen bespreking te houden over de gemeene Gratie? Gij hebt als Kerken aan deze zijde van den Oceaan die zaak al lang uitgemaakt en deze dingen hebben onder u volkomen zekerheid (al weet eigenlijk niemand uwer waar die zekerheid te verkrijgen is). Adviseer toch, dat men de besluiten van 1924 aanneemt en dan zijt ge ook van die lastige mensen af in uw kerk. Dan kan Dr. Schilder ook niet meer verzocht worden om in uwe kerken te spreken.

Verder lamenteert Kuiper: "Waarom zouden de vlammen van dezen strijd overslaan in onze kerk? Zou een herleving der gemeene gratie kwestie iets anders dan afbreuk kunnen doen?" Hij vervolgt dan: "niet, dat wij bang zouden zijn dat Dr. Schilder of iemand anders ons geloof zoude verzwakken ten opzichte van de genomen besluiten in 1924. Maar waarom toch dit punt van strijd weder geopend in ons midden? Zal het de vrede onzer Kerken bevorderen en tot hunne stichting zijn? Het lijkt vreemd, dat een Theoloog van een zuster kerk, wetende waar onze kerk staat ten opzichte van deze kwestie, iets zou willen zeggen of doen, dat de welvaart onzer kerken in gevaar brengt, speciaal terwijl hij in ons midden als gast verkeert".

Nu dan. Het geloof wordt niet verzwakt als iemand zich eens opmaakt om over de gemeene gratie zich uit te laten en daar tegen over zich te stellen. Ik weet nu juist niet of Kuiper hier alleen over zichzelf spreekt of ook 'ons' volk op het oog heeft. Ik meen dat hij alleen zichzelf bedoelt en niet het volk in de Chr. Geref. Kerken. Anders toch is de volgende zin niet te verstaan als hij zegt 'Zal het de vrede onzer Kerken bevorderen en tot hunne stichting zijn'? Dit laatste gelooven wij wel, namelijk, dat het tot zeer veel stichting zal zijn wanneer het volk eens een verklaring wordt gegeven van de drie punten naar inhoud en strekking en den achtergrond waarop zij rusten, zoowel als de historie daaraan verbonden. Laat hem maar eens Ds. Bernard Kok vragen hoe stichtelijk het geweest is voor, neen niet het kerkje van Kuiper, maar wel voor de Kerk. Hij kan er op rekenen dat de helft hem nog niet is aangezegd. En wat die vrede der Kerken aangaat, och doodsche stilte heeft ten slotte met de ware vrede niets uit te staan. En de ware vrede wordt juist wel bevorderd als men de Waarheid laat spreken, ook in verband met de gemeene gratie. Kuiper's vrede is misschien de doodsche stilte van het kerkhof en als men die verbreekt dan zondigt men toch waarlijk niet?

Ondertusschen, staat het wel zoo vast als Kuiper

het tracht voor te stellen? Ik geloof het niet, veeleer willen we aannemen, dat ook hij zelf lang niet zoo zeker is van zijn zaak en dat de betwiste punten zoo maar niet door 'ons' volk worden geslikt als het wel gewenscht wordt. Maar indien het dan toch wel vast staat, dan zal het niet veel moeite nemen om den Nederlandschen Professor terecht te zetten. Natuurlijk, men moet dan wel beslagen op het ijs komen, anders gaat ment ondersteboven. En ik zou ook niet probeeren om 'pootje over' te doen, u mocht eens vallen. En dat Kuiper bang is en in Schilder's komst een boeman ziet moge blijken uit deze zinsnede 'Het lijkt vreemd, dat een Theoloog van een zuster kerk, wetende waar onze kerk staat ten opzichte van deze kwestie, iets zou willen zeggen of doen, dat de welvaart onzer kerken in gevaar brengt, speciaal terwijl hij in ons midden als gast verkeert'. Nu die gast is er nog niet en indien een ieder zich uitsprak als Kuiper doet in zijn 'editorial', dan zou de gast voor zulke gastvrijheid hartelijk bedanken. Dat is een wijze van ontvangst, die men een wild vreemde nog niet aandoet. Ik begrijp niet waar Kuiper den moed van daan haalt om aldus te schrijven.

En dan komt eindelijk de toepassing. "Waar de kerkeraden en vereenigingen deze dingen weten en met de feiten voor oogen, gelijk boven vermeld, zal niet één hunner hem uitnoodigen, om zulk een bezoek ons te brengen. En daarom zal het wel het beste zijn, naar Kuiper's oordeel en het oordeel van anderen, om geheel deze zaak nog eens te overwegen'. Ja, en natuurlijk netjes van de baan te schuiven.

Ziet, zoo waren onze manieren in 1924 en zoo zijn zij vandaag nog.

Met geen woord wordt er van gesproken of lezingen van dien aard ook bevorderlijk zijn voor de ontwikkeling der Waarheid. Men gaat zijns weegs, is volkomen tevreden met zichzelf. Ontwikkelt zelf absoluut niets. Of het zou moeten zijn dat Kuiper werkelijk in de verbeelding leeft, dat zijn drie preeken over 'Het goede dat zondaars doen' al het mogelijke licht hebben verspreid over de bovengenoemde kwestie. Dat ware te betreuren, want dan sterft straks met Kuiper de wijsheid over het geweldig 'leerstuk' der gemeene gratie en dat moet niet.

Broeder Kuiper moet ook eens aan de voeten willen zitten van zijn meerderen en wat zij voortbrengen aandachtig lezen en overpeinzen en aldus daar mede winste doen. Dan gooit hij zijn drie preeken in het vuur en gaat hij zijn volk heel wat degelijker kost voorzetten. Hij gaat dan broederlijk naar Dr. Schilder en anderen luisteren en het met het Woord Gods vergelijken en dan wachten hem nog heel wat ontnuchteringen. Dan kan het ook gebeuren, dat Kuiper werkelijk niet bang zal zijn voor niets en niemand en zullen de Kerken hem eeren. Want langs dien weg alleen kan de vrede van Christus Kerk worden bevorderd. En dan houdt hij van zelf op om genooide gasten niet langer

te beleedigen door hen onder verdenking te stellen, gelijk hij deed in de 'Banner' van November 3, 1938.

Zoo alleen wordt ook de Kerk waartoe hij behoort gesticht. In stilzwijgen ligt niet de kracht en vrede der kerken en ook niet wanneer men altijd zich aanstelt alsof er geen tegenstanders zijn, die het om de Waarheid Gods te doen is.

W. V.

IN MEMORIAM

The Ladies Aid of the Protestant Reformed Church of Hudsonville hereby expresses its sympathy to one of its members, (Mrs. Gerrit Lubbers) as well as to the family, who were recently bereaved of their infant daughter,

BELINDA JOYCE

who died at the early age of ten weeks.

May the Lord comfort the bereaved.

The Priscilla Society

Rev. John De Jong, Pres.

Mrs. Henry A. Schut, Sec'y.

Hudsonville, Michigan

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids hereby wishes to express its sympathy to our brother consistory members, Elder, M. Van Der Vennen and Deacon, D. Van Der Vennen in the loss of their brother,

HENRY VAN DER VENNEN

May the Lord comfort the brethren and their families in this their bereavement.

The Consistory of the First Prot. Ref. Church

Rev. H. Hoeksema, Pres.

G. Stonehouse, Clerk.

Grand Rapids, Michigan

ATTENTIE!!!

Van de genen die niet van zich laten hooren, waren we genoodzaakt de S. B. te stoppen. Wil men echter de S. B. nog hebben, zend dan uw Subscription aan R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids.

P.S. Van nu aan zal geen Advertenties meer worden opgenomen voor de S. B., tenzij dat men één Dollar (\$1.00) erbij insluit.

Treasurer.

Namens de Board.

Kerk Nieuws

Ik hoorde een poosje verleden zeker iemand zeggen: 't is maar goed dat we een "Church News" hebben, want anders kwam men nooit te weten, hoe het er eigenlijk toeging in ons Protestantsch Gereformeerd kerkverband, want de Standard Bearer spreekt daar, zoo het schijnt, liever maar niet van; tenminste de Vandeldrager is niet vaardig in het vermelden van nieuwtjes uit eigen kring.

De bewering van deze persoon is natuurlijk niet de volle waarheid. Ds. Vermeer vermeldde onlangs wat er zooal was voorgevallen in de gemeenten in het Westen, en verzocht om ook iets van het Oosten te mogen hooren. Als "Nieuws schrijver" voor de Standard Bearer weet ik echter niet veel nieuws tenzij dan uit eigen gemeente, en dat is bij deze tijd ook al weer oud nieuws.

Zoo ik hoorde: dan is het courantje "Our Church News" de hongerdood gestorven. Ik weet het niet of 't bloedarmoede was of zoo iets. Wel weet ik dat krantenschrijven geld kost, en wanneer men aboneert op een zeker geschrift dit ook moet worden betaald. Ik zou een ieder aanraden indien men voorheen "Our Church News" las, en geen kennis nam van de Standard Bearer, schrijf er dan maar op in, en 't zal U niet berouwen. Ge verrijkt uw kennis, ge ontvangt een ruimer blik op de dingen rondom U, 't hart begint warmer te kloppen voor de gereformeerde waarheid; Gods Woord wordt rijker, ge begint het meer te onderzoeken en er naar te leven; door Zijne genade over U het meer te verstaan, dat God alles is, en de mensch niets. Afgesproken dus: de Vandeldrager wordt uw vriend.

Iets uit eigen gemeente nu. Ge zult misschien wel weten, dat Fuller Ave. ruim 500 huisgezinnen telt, en het zeker ook verstaan, dat het geen kleinigheid is om als leeraar zoo'n gemeente naar behooren te be- arbeiden. We hebben nog altijd vier diensten, waarvan eigen Ds. twee heeft te bedienen. Vervolgens moet de jeugd worden onderwezen; studenten op onze school worden opgeleid; begrafenis diensten worden geleid; de Standard Bearer van leesstof worden voorzien; en zoo veel dingen meer zijn er die worden ingedeeld bij de kleinigheden, doch welke noodzakelijk moeten verricht worden. De leeraars van andere gemeenten dienen hier wel een beetje rekening mee te houden. Ze kunnen de arbeid van de "Eind Redacteur" van onze Standard Bearer wel een weinig verlichten. Laat maar eens wat meer van U hooren in ons blad.

Onze Pastor doet tegenwoordig huisbezoek. Dit is voorwaar ook geen kleinigheid in een gemeente als de onze. Het is een arbeid van 100 acht-urige werkdagen. Dit werk wordt alle vier jaren verricht door de Ds. Er wordt wel eens gemoppert dat dit niet voldoende is; vergeet echter niet, dat indien ge dit zoudt verdeelen met vier, dan zou het resultaat zijn dat er

door eigen leeraar ieder jaar nog een behoorlijk groote gemeente wordt bezocht. En de ouderlingen doen het andere jaren.

Alle Standard Bearer lezers hebben zeker ook ingeschreven op de Zondag-avond predicaties, die handelen over een deel van den Romeinen brief; die door Ds. Hoeksema worden uitgesproken, in druk verschijnen, en door de Engelsch sprekende Mannen Vereeniging worden uitgegeven, en waarvan de kosten de geringe som van 10 centen bedragen. Het is de moeite wel waard. Ze zijn geschreven in een goëie stijl, zijn zeer goed uitgewerkt, blijven niet aan de oppervlakte, er zit veel studie in, maar bovenal 't is het Woord Gods dat U toespreekt met warmte en bezieling. Het spreekt U toe, en dat telkens weer, dat God de alleen Souvereine is, en dat er naast Hem en boven Hem geen andere god is; dat Hij souverein verkoor, maar eveneens souverein verwierp, dat Hij een omtuining rondom Zijn volk maakt, dat Hij deze lief heeft gehad en dit eeuwig zal blijven doen in weerwil van de zonden van dit volk; maar ook dat Hij haat alle de werkers der ongerechtigheid, en ze tevens niet een beetje lief heeft. Hij is de goede God; goed in al Zijn deugden, doch Hij is niet goedig. In deze preeken waait U niet tegemoet de Remonstrantsche-Pelagiaansche leer. Ze zijn goed gereformeerd, van vreemde smetten wij, ook al wordt het soms anders voorgesteld. Een ieder van ons volk moest zich dan ook van deze predikaties voorzien, en ook buiten ons kamp moest men er op inschrijven; vooral leden van de Christelijke Gereformeerde kerken. Men bemerkte dan het verschil, en indien er nog een weinig bezef is wat Gereformeerd is, kan dit rijke vruchten afwerpen. Vooral de Dss. van deze kerken moeten deze preeken instudeeren, want zij weten nog wel hoe Gods Woord moet worden verkondigd, ook al doet men dit niet meer. Zij willen zeker wel toestemmen dat het goud zeer verdonkert is.

De avond na Dankdag was voor onze gemeente van zeer groot gewicht. Niet natuurlijk in de eerste plaats dat er een zestal Ouderlingen en een drietal Diaconen door de gemeente werden gekozen om haar in de toekomst te dienen en voor haar in en uit te gaan. 't Was ook nog niet zoo belangrijk dat het "budget" werd vastgesteld, want och: een rechtgeaarde gemeente offert gaarne voor Gods Koninkrijk, en ieder lidmaat in het bijzonder beknipt niet de som die is vastgesteld voor het onderhoud van plaatselijke kerk, en voor kerkverband in het algemeen. Hij die dan ook weinig of niets geeft, en dit toch wel kan doen, en daarom moet doen, mag zichzelf wel eens onderzoeken. Hij is natuurlijk in zijn geld-rijkdom geestelijk zeer arm, en niet behagelijk voor God.

Het gewichtigste oogenblik brak aan toen er gestemd moest worden voor een tweede dominé. Nadat er een voorstel werd gemaakt om er toe over te gaan, werd het in algemeene bespreking gegeven. Er werd als een geheel bepleit dat het hoogstnoodig was. Wel

kwam er een voorstel: om het nog 2 of 3 maand uit te stellen. 't Werd echter goed gezien door de gemeente als een geheel dat dit alleen was een verlengen van tijd.

De Ds. sprak ook een kort woord: hij wees op enkele dingen, niet van waarheid ontbloot. Hij begon te zeggen: dat hij zich zelven niet op het oog had, want hij heeft Fuller Ave. lief en zou gaarne zijn laatste levensjaren besteden aan haar uitsluitend. God heeft het echter zoo beschikt dat hij is geplaatst in een kerkverband dat noodwendig zijn diensten van noode heeft. De Ds. heeft een groote voorraad "notes" die in de toekomst moeten worden uitgewerkt, en voor onze kerken in het bijzonder, en ook andere kerken in het algemeen van groote waarde zijn. Wanneer we nu een tweede Ds. hebben kan dit in de toekomst met Gods hulp vergelijkt worden. De geachte aan dit alles is voor eigen leeraar voor zeker pijnlijk. Er zijn toch banden gelegd die lieflijk en hecht zijn. Hij mocht toch een geslacht onder zijn bediening op zien groeien. Hij mocht kinderen doopen, de jeugd onderwijzen, en menige band werd gelegd door hem in het huwelijk. Hij speelde met 't jonge volkje, en vermaande ze vaderlijk. Hij troostte uit Gods Woord in ziekte en ellende. En bij de stervensponde hoorde men hem gaarne. Hij was blijde met de blijden en weende met de weenenden. Dit is nu spoedig afgedaan, want een tweede leeraar meent voor Fuller Ave. dat het werk van de eerste leeraar zal moeten worden verlicht, alhoewel zijn werk niet vermindert.

't Is echter ook niet zoo gemakkelijk voor de gemeente om een leeraar of te staan, die de liefde van haar hart heeft. En toch is deze weg de beste, en zoo we mogen gelooven de van God gewilde weg. Het is natuurlijk onzer aller wensch dat hij nog vele jaren voor ons in en uit mag gaan om Gods Woord onder ons te verkondigen, naar de wensch van zijn eigen hart. Dat hij het recht mag blijven snijden, en blij onder ons mag blijven verkondigen totdat zijn Zender hem aflost, en het hem mag aanzeggen: 't is nu genoeg; gaat in, in de vreugde uws Heeren.

De leeraars zullen blinken als de zon, en die er velen hebben gerechtvaardigd als het uitspansel des hemels.

S. D. V.

PROF. DR. K. SCHILDER

is to lecture in the Fuller Ave., Prot. Ref. Church on January 25 at 8:00 P.M., on the subject: "De Pluriformiteit der Kerk". This lecture will be in the Holland language.

LEAGUE OF MEN'S SOCIETIES.

The Weary Jesus

Jesus had begun His ministry.

We cannot be very certain as to the exact happenings before the events took place that are given in Mark 1, but so much is sure, He had filled His days with many labors.

And all these labors left Jesus very tired indeed. They were grievous labors. All of them: His baptism, temptation, miracles, preaching reminded Him of the terrible journey to hell.

It is as the prophet Isaiah said so many years before: "As many were astonished at Thee; His visage was so marred more than any man, and His form more than the sons of men. . . ." (52:14).

Imagine if you please: He went to Jordan in order to be baptized of John. Now John may not have seen the entire import of his own baptizing, yet so much he understood that he recoiled from baptizing Jesus. John understood that his work of baptizing typified the washing away of sin. And shall he then baptize Jesus? God forbid. But God did not forbid. On the contrary, God urges John to baptize Jesus. And Jesus descended in the watery grave. And Jesus understood better than anyone present, John included, what terrible prophecy was enacted. Jesus realized that thus He would go under, while the waves and billows of eternal death would be joined above His defenseless head. He realized that the righteousness of God demanded that He die the death of the guilty.

His visage was marred more than any man. And small wonder. He was the Prince of Life but goes under in the flood of death as typified by His baptism.

Hard upon the soul-terrifying baptism the Holy Spirit of God takes charge of the willing lamb and leads Him to the desert in order to be tempted of the devil. No, it is not a mere fallen angel among the millions of the miserable spirits that throng around their prince; no, it is Satan himself that meets Him in the desert.

Imagine, if you please, Jesus who is very familiar with the Divine orchestra of love and friendship that is played in heavenly perfection and harmony, must listen to the discordant notes of the devil's lying tongue. Imagine the suffering of Jesus' soul when He hears the devil quote Scripture with the avowed purpose to use the Word of God for evil.

Later He must work in Galilee.

And all that work from morning to late at night, it all spells the same thing, namely, hell for you, Jesus! He meets His people in the chains of the devil. And He knows that He is called to break down the works of the devil. So He must approach these fiends from hell and command them to leave His sheep alone. Upon His ear fall the answers of the devils that are cast out by Him. Some of these answers are horrible. Some-

times they speak the truth. There is something so abominable in this that we search in vain for words to express it. If you please, hell testifies in the synagogue to the truth of Almighty God! This man is the Christ of God! Testimony given by devils in church. No wonder that Jesus would not suffer the devils to testify. He rebuked them.

Sometimes He saw a visible manifestation of the church in misery. He saw the blind and the dumb; the lame and the halt; the dying and the dead. And they all were a reminder of the state of God's children. They were in the prison of sin and guilt and death.

Thereupon He would labor while it was His Day. Until late at night Jesus would call His sheep to Him and coming, He would extend His hands in blessing, so that the blind received their sight, the lame would leap for joy and the dead would rise again. The hungry He would multiply the few loaves of bread, while in the very breaking of the bread He saw the awful Cross where His blessed body would be bruised and broken. He would stand at the sepulchre and groan, for in the stench of putrefaction He would see the horror of eternal death which He needs must suffer.

He would labor in Cana of Galilee, in Capernaum by the sea; He would labor in the house of Simon's wife's mother or hard by the door of the house, when at nightfall they brought all the sick with divers diseases to Jesus. He would listen to all their stories of untold suffering and His heart would be filled with compassion while His hands were ever extended over the sickbeds to heal and to comfort, to feed and to guard.

And late at night when all were cured and all the multitude would go their way, Simon's wife's mother would minister unto Jesus and with a loving heart for her heavenly Benefactor she would point out to Jesus where He could find a bed for His weary body. Presently it grows still in the house. All are asleep.

But what noise is that which comes from the room where Jesus is supposed to sleep? It seems as though some one is getting up. And this while it was yet "a great while before day" (Mark 1:35).

Yes, beloved, it is Jesus. Very quietly He dressed Himself and softly He steals through the house to the front door. He goes out in the very early morning hour.

But why?

And the answer is easy if you know the Word of God.

The answer is: He cannot stay in bed for He is so very tired.

I know that this sounds like a riddle, like a paradox. And yet it is true.

Jesus was so filled with all the work which He had done in the previous day, and he understood so well the import and meaning of that work, that He could not stay in bed: nor could He find rest for His body.

His soul was tired. All day long these sick folk, these people possessed with devils, these hungry ones, had preached to them of His Cross. And He was weary, oh, so weary of that awful Cross which cast its shadow before upon His path. He must leave His bed and go to God.

For we read that He went to a solitary place in order to pray. At another place we read that this solitary place was the wilderness, the desert. Fitting place. Oh God, here I am! Look at Me, oh Father! And look at the place where I seek thy face. It is the desert, the howling wilderness. It is a type and symbol of the sorry state of my suffering soul and body! Oh My Father, help Me in My agony!

Oh, beloved, if you would have a commentary on this early visit of Jesus to the wilderness, then read Hebrews 5:7: "Who in the days of His flesh, when He had offered up prayers and supplications with strong crying and tears unto Him that was able to save Him. . . ."

Christ went to the desert to pray to God in order to receive strength for His further work.

And He was heard.

And He has trod that pathway for you and for me and for all the elect of God. Overcoming death and hell He has earned eternal life for all those given Him by the Father.

Now all these things are revealed for a purpose.

Are you weary in your striving against sin? Are you heavy laden and spent?

Then follow Jesus and seek the face of God in the solitude, the quietness of your prayer-cell.

Jacob overcame God with prayer and supplications and strong cryings.

So also we: Oh God, be merciful, be merciful to
G. V.

IN MEMORIAM

It pleased our heavenly Father to take unto Himself our beloved husband, father, grandfather and great-grandfather,

HOLWYN BATS

at the age of 87 years, November 5, 1938.

Having the blessed assurance that our loss is his gain, we are comforted in our bereavement.

Mrs. Holwyn Bats

Mr. and Mrs. John Ryskamp-Bats

Mr. and Mrs. James Vanderlaan-Bats

Mr. and Mrs. Herman Bats

Mr. and Mrs. Henry Bats

13 grandchildren

13 great-grandchildren.

Grand Rapids, Michigan

Wilt Thou Disannul My Judgements?

JOB 40:7a

The language of Eliphaz is not one of gentle reproof but of suspicion and of harsh crimination. This has been shown—shown that the conviction of Eliphaz, Bildad and Zophar is, that Job has fallen and has been walking in the customary gross sins of the wicked. To this conviction Eliphaz gives expression, first in a kind of veiled (chapters 3 and 4), and later in language characterized by brutal frankness—a language that leaves no doubt as to what his solution is of Job's pain. The reason of this pain is Job's great sins. There rests upon him the guilt of special, gross sins. Hence, Job's folly is not of a kind common to all believers. In his last discourse, he reproaches Job particularly and in detail with sins of a grievous character,—with sins of arrogance, of cruelty, and of injustice toward his neighbor. He thereupon affirms that the cause of Job's sufferings lie only in these sins. He earnestly warns Job against pursuing any further his unholy thoughts and speeches. He concludes with exhorting Job to repent and to return to God and to enter into the possession of the blessings promised by God to the penitent.

How, it was asked, does Eliphaz dare to ascribe to Job these atrocious sins? He has not detected him in any such acts. He can bring no witnesses in proof of his charges. To understand Eliphaz's attack upon Job, one must know to what view he was addicted—he and his two friends—and upon which he, as upon a foundation, proceeded in his argumentation. To know this view, one must acquaint himself with his description of the experiences of the wicked. This has been done. According to Eliphaz, the wicked, though they may triumph for a season, soon find themselves in the midst of sorrow and are speedily cut off. The righteous, on the other hand, prosper in this life.

But we found that the language uttered by Eliphaz and his two friends is not necessarily wrong. The collection of Psalms, it was shown, contain a language substantially identical to the language to which these three friends give utterances in their descriptions of the state and experience of the just and the wicked. Also according to the Psalms and even according to Job, the wicked are overtaken by many troubles in this life and come to a sorrowful end. But with the righteous, it is exceedingly well. They eat the labors of their hands, are satisfied with length of days and come to the grave in full age. (Ps. 91). So, if we have regard solely to the form of the words, then all do say the same thing: Job, his three friends and the Psalmist.

But, so we finally asked, if the above-quoted language is, according to the form of the words, thoroughly scriptural, wherein then do these friends

err? That these friends are addicted to a wrong view is certain. And to this view they give expression in a language that as to the form of the words is thoroughly scriptural. One illustration to show that this is possible. When the pre-millenarian repeats God's promise to Abraham "Unto thee and to thy seed I will give this land (Canaan) for an eternal inheritance" he gives expression to the wrong view that eventually the Jews will come into the everlasting possession of the earthly Canaan. And he does this in a language that according to the form of the words is thoroughly correct.

What now is Eliphaz's error? This cannot be known solely from his delineations on the condition of life of the wicked on this side of the grave. For, as has been shown, these delineations, as to the form of the words, are correct. The language employed is identical to that used by the true prophets of Scripture. Yet, as uttered by Eliphaz, it sets forth a wrong view. The circumstance that Eliphaz accuses Job of having been side-tracked upon the paths of wickedness, shows that in his thought-structure the "wicked are writhing and twisting in pain all their days, and cut down out of time in the midst of their days." That is to say, Eliphaz's contention is that without exception *all the wicked* are overtaken in this present time with outward physical calamity such as sudden loss of possessions, of health and life, or positively expressed, abject poverty, terrible bodily disease, nameless physical woe and untimely death, and that this calamity forms the mark of distinction by which the wicked are known.

So, as one firmly rooted in this conception, Eliphaz beholds Job, his amazing distress and he says first in his heart and eventually in Job's audience, "Job reaps the reward of each and every wicked man. Job is thus standing in the way of sinners. Job is wicked."

Eliphaz's view, to be fully understood, must be contemplated in the light of the following considerations. Firstly that God in His just judgment does indeed punish the wicked also temporally. This is the element of truth contained in Eliphaz's conception, namely, that God is angry with the wicked every day, is *solely* against them for evil, so that all things work together for their harm. The wicked are not blessed. They find themselves on slippery places. God's curse is in their house. His terror fills their soul, so that they have no true peace. What He gives them in the form of temporal good, He bestows in His wrath.

Such is the temporal punishment of the wicked. But this punishment belongs to the things unseen, the same as the blessedness of God's people. It is only by faith that it can be understood that the believers, subject as they are to all the sufferings of this present time, have all things working together for good to them, and that thus the mercy and goodness of God followeth them all the days of their life. And so, too,

it is only by faith that it can be understood that God punishes also temporally the (reprobated) wicked for their sins. Judging according to things seen — the frequent outward prosperity and well-being of the wicked — the wicked, instead of being recompensed for their sins, walk in the light of God's countenance and enjoy His favor.

The truth that God is solely against the wicked, that His wrath is continually being revealed from heaven in them and over their ungodliness is set forth in Scripture by word and in the Old Testament Dispensation also by special sign or symbol. The destruction of the ante-diluvial humanity by the flood was such a special sign. Likewise the overturning of the cities of the plain where Lot dwelt, as also the outward calamity—famine and sword and disease — by which the Israelitish people would be overtaken whenever it departed from the Lord to serve the false gods of the neighboring heathen nations. The substance of Moses' addresses, which he delivered in the audience of the people of Israel encamped in the plain of Moab, is to the following effect. But it shall come to pass, if Israel will not hearken unto the voice of the Lord his God, to observe to do all His commandments which He the Lord commands him this day; that all the following curses shall come upon him, and overtake him: Cursed shall he be in the city and in the field. Cursed shall be his basket and his store. Cursed shall be the fruit of his body, and the fruit of his land, the increase of his kine, and the flocks of his sheep. Cursed shall he be when he comes in and when he goes out. The Lord shall send upon him cursing, vexation and rebuke in all that he sets his hand unto for to do, until he be destroyed, and until he perish quickly; because of the wickedness of his doings, whereby he has forsaken the Lord. The Lord shall make the pestilence to cleave unto him, until He has consumed him from off the land. The Lord shall smite him with consumption, and with fever, and with an inflammation, and with an extreme burning, and with the sword, and with blasting, and with mildew, and they shall pursue him until he perish. And the heaven that is over him shall be brass, and the earth that is under him shall be iron. And the Lord shall make the rain of his land powder and dust; from heaven it shall come down upon him until he be destroyed. The Lord shall cause him to be smitten before his enemies. And his carcass shall be meat unto the fowls of the air, and unto the beasts of the earth, and no man shall fray them away. The Lord will smite him with the botch of Egypt, and with the emerods, and with the scab, and with the itch, whereof he cannot be healed. The Lord shall smite him with madness, and blindness, and astonishment of heart: and he shall grope at noonday as the blind gropeth in the darkness, and he shall not prosper in his ways; and he shall be only oppressed and spoiled evermore, and no man shall save him. He shall be-

troth a wife and another man shall lie with her. He shall build a house but another shall dwell therein. (Deut. 28). These are only some of the curses that were to overtake the people of Israel, if as a nation it should forsake the Lord to serve the devil.

But if Israel will hearken unto the voice of the Lord, blessing shall come upon him and overtake him. Blessed shall he be in the city and in the field. Blessed shall be the fruit of his body and the fruit of the ground, of his cattle, the increase of his kine and the flocks of his sheep. Blessed shall be his basket and his store. The Lord shall cause his enemies that rise up against him to be smitten before his face. The Lord shall command the blessing upon him in his storehouses and in all that he sets his hand unto. The Lord shall establish him an holy people unto Himself, as He has sworn unto him, if he shall keep the commandments of the Lord his God, and walk in His ways. (Deut. 28).

As to the punishment with which the law threatened, it was measured out over and over through the ages of Israel's national existence. For the people of Israel rose up and went a whoring after the gods of the strangers of the land and broke Jehovah's covenant. And the curse went forth, and overtook the nation until it was destroyed. Israel was made to serve his enemies in hunger and in thirst, in nakedness and in want of all things. And the Lord made their plagues wonderful and the plagues of their seed, even great plagues, and of long continuance, and sore sickness. He brought them all the diseases of the Egyptians, also every sickness and every plague, which was not written in the book of the law.

It is to be observed that the predicted and realized punishment consisted in outward, physical and thus observable calamity such as war, pestilence, sword, famine, physical disease, divers plagues, violent death and deportation. It is to be considered, however, that this punishment was but symbol and type of the wrath of God as it perpetually, in unbroken continuity, now and ever, on this and the other side of the grave, operates in the reprobated ungodly. The real punishment of sin consists not in being exiled from the land of an earthly Canaan, not in physical hunger and thirst and disease, not in sword and pestilence, but in the spiritual and everlasting death of the soul, in disquieted conscience, in the terror of God filling the soul, in intolerable spiritual cravings unsatisfied, in nameless remorse and despair. This is the true punishment of sin, which the reprobated ungodly are made to undergo on this earth in principle and in hell to the full. Of this punishment the outward and physical distress by which the Israelitish people were visited when they forsook God was but the symbol and type.

Now the true prophets of God must have had some understanding of this. They must have realized that though the language they were made to employ when

the Spirit in them predicted and described the punishment and doom of the wicked was descriptive of outward and physical calamity, it was nevertheless the real and eternal doom of the ungodly that they in a language that is typical, were in the final instance foretelling and depicting. Now of this, Job's critics had no understanding at all. The real penal retribution of sin was regarded by them as consisting in this outward calamity. This being their conception they could not avoid arriving at a point in their thinking at which they concluded that this outward calamity must be made to overtake each and every ungodly individual and be made to overtake him on this side of the grave so that the wicked in this life receive their full due. Physical hunger, thirst and starvation, loss of earthly possessions, war as we now know it, cannot be the portion of the damned in hell, as they have no possessions to lose and no body of *flesh* and *blood* in which to suffer *our* pain. If therefore real punishment consists in sufferings of this present time, it shall have to be affirmed that the reprobated wicked receive in this life their full measure of punishment and that therefore death must spell their annihilation. This is not saying that Job's critics believed not in the immortality of the soul. Though they erred in their thinking, they feared God and therefore must have recoiled from this implication of their conception.

So, though the language to which Eliphaz and his two friends give utterance in their contending with Job is as to the form of the words thoroughly scriptural, as employed by Eliphaz it sets forth a view horribly wrong. When Eliphaz says to Job, "The wicked man is writhing and twisting with pain all his days," he was giving expression to the view, "Every wicked man without exception receives in this life his full measure of *real* punishment—a punishment that consists in just the kind of calamity that has befallen thee, o Job, and the kind of pain thou art suffering." Now to this view none of the true prophets of God were addicted. How could they have been, if the view is thoroughly wrong. It is a view not true to life. The outward calamity of which Moses in his final discourses prophesied overtook in after years not scattered ungodly individuals but whole tribes in Israel and finally the entire nation including the elect remnant. It was the apostate nation and not the apostate individual that was threatened. When the people of Israel kept covenant fidelity, which it did when God-fearing kings occupied the throne, also the carnal seed prospered materially and died a natural death.

The question must now be raised whether Eliphaz regards Job's suffering as penal retribution or chastisement. All suffering is penal retribution when undergone by the reprobated ungodly for whose sins Christ died not. Suffering is chastisement if undergone by a child of God. How now does Eliphaz regard Job's pain, as penal retribution or as chastisement. It is

held by many that the case in question is not clear. But it is clear. In his first reply, Eliphaz by implication calls Job's pain chastisement. Says he to Job:

"I would seek unto God, and unto God would I commit my cause; Behold, happy is the man whom God correcteth: therefore despise not thou the chastening of the Almighty: For he maketh sore, and bindeth up: He woundeth, and His hands make whole. He shall deliver thee in six troubles: yea: in seven there shall no evil touch thee." chap 5

Many a commentator, having failed to gain an adequate understanding of Eliphaz's fundamental position, have voiced the opinion that the speaker here gives utterance to a language of true loveliness (which indeed it is, if viewed by itself) and that at least at this juncture of the debate he affords Job the kindest treatment. Were this true we would have reason to be struck with amazement at Job's response to this hortatory language of Eliphaz. This response, meant chiefly for Eliphaz's ears, reads, "My brethren have been false as a torrent, and as the stream of brooks that have passed by, which are blackish by reason of the ice, and wherein the snow is hid: . . . For now ye are nothing; . . . How forcible are right words! But now what does your arguing reprove? Yea, ye overwhelm the fatherless and dig a pit for your friend." Chapter 6:14-30.

How is this bitter reply of Job to Eliphaz's admonition that Job seek unto God and deem himself happy on account of his being chastised by the Almighty to be explained? Could anyone have come to Job with a more comforting and soothing word? So it will seem to one who fails to grasp the implication of the root idea of Eliphaz's reasoning, the idea or conception that the reprobated wicked receive in this present time their full measure of real punishment. In his first discourse, Eliphaz sets forth this conception in the following language,

"Remember I pray thee, whoever perished, being innocent? or where were the righteous cut off?

Even as I have seen, they that plow iniquity, and sow wickedness reap the same.

By the blast of God they perish, and by the breath of his nostrils are they consumed.

The roaring of the lion, and the voice of the fierce lion, and the teeth of the young lion are broken." Chap. 4:7-10.

Who now are these lions of iniquity, consumed by the breath of God's nostrils? Who else but the reprobated ungodly. If it be considered that this language was occasioned by the spectacle of Job's pain and by the knowledge of the sudden loss of his possessions and

children, if it be borne in mind, further, that the speaker is addressing Job as one to whom his utterances apply, then it will readily be seen that what the speaker either wittingly or unwittingly, it makes little difference as far as the effect of this language upon Job is concerned, says to Job is, "O Job, thy plight is an undoubted indication that thou art a lion of iniquity and that thus thou art perishing by the blast of the Almighty. So art thou now reaping thy full measure of punishment." In a word, here at the very outset, Eliphaz, in all likelihood without realizing what he does, classifies Job with the reprobated lions of iniquity. Thus the two propositions upon which all the discourses of Eliphaz and of Bildad and Zophar turn are: (1) All the reprobated wicked are consumed by the breath of God; (2) Such is Job's plight. He is being consumed, cut off suddenly in the midst of his days. Behold the man! Mark his pain! See how he is about to perish. Truly he reaps the reward of the wicked.

Now these two propositions taken together, contain a conclusion, namely, the one stated above, "Job is a reprobated lion of iniquity. This is the terrible implication of all the discourses of Job's three comforters. It forms the dagger with which Satan through the agency of these three friends over and over pierces Job's soul. It will not do to say that these friends are not aware of the terrible implications of their utterances. That they know is proven by the circumstance that Eliphaz in his last reply openly reproaches Job with atrocious crimes. Yet, despite the fact that these friends become the instruments of the most poignant suffering, the severest temptations, that Job must endure, they are true-hearted, devout, religious men. That they wound Job as they do, is to be ascribed to their theory. Truly loving, Eliphaz, as has just been pointed out, refers in his first discourse to Job's sufferings as chastisement, though his theory drives him to conclude that Job's pain is penal retribution, that thus Job is being cut off on account of his iniquity and so suffers the common lot of the wicked. Though his personal conviction may be and undoubtedly is that Job is a truly religious man, yet, as often as he opens his mouth to speak, it is to voice his theory in one form or another and thus to tell Job that he is a thoroughly godless personage. Hence, his exhorting Job to seek God and his reminder that the man whom God correcteth is happy and that God maketh sore and bindeth up and will deliver him in six troubles, has no meaning. For, according to Eliphaz's theory, Job is not a child of God that has fallen into some gross sin but a reprobated lion of iniquity. It can be understood that Job, having listened to Eliphaz's first rebuke, and having apprehended its implication, is desperate and in his desperate mood refers to the speech of his friend as wind, and accuses him of digging a pit for him. The accusation is true. Eli-

phaz's speech is as wind. As the agent of Satan he does actually dig for Job a pit.

The question must now be put what Satan's purpose is in coming to Job with this theory? What is Satan hoping to achieve. In explaining this, we must set out with the fact of Job's integrity. According to God's own testimony, Job is a man of singular piety. The heart of Job is not a heart with an evil but with a good conscience. That is to say, Job himself (and how could it be otherwise) is aware of his essential righteousness. For walking in the way of God's precepts, he walks with God and thus as Abel, who has preceded him, obtains witness by his sacrifices that he is righteous, God testifying also with his gifts. How keenly aware Job is of his essential integrity, of his being one of God's sons, is evident from his replies to his critics. Statements occur such as these: "But He (God) knoweth the way that I take: when he hath tried me, I shall come forth as gold. My foot hath held his steps, his way have I kept, and not declined. Neither have I gone back from the commandments of his lips; I have esteemed the words of his mouth more than my necessary food." Chap. 23:10-12. This is no idle, pharisaic boasting on the part of Job. He means not that he is altogether without sin, that the moral infirmities common to all believers are not his. But he means that, despite his moral imperfections, he has been walking as a child of the light and is thus innocent of the atrocious crimes with which His friends reproach him.

But Satan says that Job does not serve for nought, that thus Job has his affections set not upon God but upon the cattle that God gave him. To silence the accuser God gives him power first over all that Job has and lastly over Job's person. After Job is stripped from all his wealth, after all his children have been hurled into eternity by a mighty wind, Satan smites Job with a terrible disease. Job is stricken with boils from the sole of his foot to the crown of his head. He takes him a potsherd to scrape himself therewith. And he sits among the ashes. But Satan has not done with Job. He has merely laid another foundation for a new attack. This foundation having been laid, Job now being in great pain, the friends come, and eventually Job hears them say that the wicked man, and he only, is twisting and writhing in pain all his days. Satan pins all his hopes of succeeding in showing up Job as a man who lacks genuine piety on the ability of these friends to convince Job that they give him the true solution of his sufferings. For, as convinced of this, Job will be driven to conclude, so Satan reasons, not that he is devoid of essential righteousness (Satan well understands that Job must be too keenly aware of his relative virtue to be driven to this conclusion) but that despite his uprightness, despite his having kept God's way, God accounts him a lion of wickedness, and is therefore against him, so that as a result He, Job,

in common with all wicked men, is now perishing by the blast of the Almighty. Satan feels assured that, once this thought has taken root in Job's soul, Job will finally conclude that it is utterly futile for a man to serve God, "to hold his foot to God's steps," to lean upon God, to trust in Him, to enjoy God's favor through a walk that takes a man on the way of God's commandments. And Satan feels assured that Job, so concluding, will in his nameless despair and great anger (Satan believes Job to be devoid of true piety) will turn upon God and curse Him to His face.

It can be expected therefore that Satan through the agency of Job's friends, will insist that his solution of Job's sufferings is the true and only one and that in his desperate attempt to convince Job, he will repeat it over and over. And so he does. Eliphaz even brings himself forward as God's prophet, who speaks God's wisdom, and a wisdom to which he came by divine revelation. He relates his experience in this language, "Now a thing was secretly come to me, and mine ear received a little thereof. In thoughts from a vision of the night, when deep sleep falleth on men, . . . Then a spirit passed before my face; . . . there was silence, and I heard a voice saying. . . ." The verses that follow, set forth what Eliphaz heard. Now there is no reason to doubt Eliphaz's word. The man is no pretender. He is a devout soul. He is to be counted as belonging to God's people. All that he hears the voice say to him is by itself absolutely true. "Shall mortal man," so he hears the voice saying, "be more just than God? Shall a man be more pure than his Maker?" To this every true prophet of God answers, "Assuredly, no!" The voice continued, "Behold, he puts no trust in his servants; and his angels he charged with folly: how much less them that dwell in houses of clay. . . ." Now there are words of true wisdom. The truth dwells in this man Eliphaz (and also in Bildad and Zophar). But they are men with grave misconceptions. Therefore Satan can use them to tempt Job. Bildad in distinction from Eliphaz bases his authority upon tradition. Says he to Job, "For inquire, I pray thee, from the former age, and prepare thyself to the search of the fathers: for we are but of yesterday and know nothing, because our days upon earth are but a shadow: shall not they teach thee and tell thee, and utter words out of their heart?" Chapter 8:8-10. If Job will not believe him, Bildad, and his two colleagues, (Eliphaz and Zophar) let him then hearken unto the voice of the fathers.

Zophar, in distinction from both Eliphaz and Bildad, founds his authority upon consensus of opinion. Says he to Job, "Knowest thou this not of old, since man was placed upon the earth?" Chapter 20:4, 5. "Knowest thou this not of old?" That is, 'Dost thou not realize that what we tell thee is a doctrine that has

always been universally accepted?' No one, in a proper frame of mind, would gainsay our word?

Now what would the fathers tell Job, should he be willing to be instructed? What should he know from of old? What is that wisdom by which Eliphaz claims to have come by divine revelation? Precisely what these friends have been telling Job, to wit, "that the wicked are writhing and twisting in pain all their days" and that the hypocrite "shall perish forever like his own dung". Is this now a doctrine of which Eliphaz might say that he came by it by divine revelation? Is it actually a doctrine taught by the fathers? Is it being ascribed to by every man of true understanding, as Zophar contends? As has already been shown, the friends in rebuking Job, avail themselves of a thoroughly Scriptural language, thus a language that can be used to set forth truth—the truth that the face of God is solely against the wicked, that He is angry with them every day and that therefore the wicked (reprobated) are being punished now and ever. This is the doctrine taught by the fathers and ascribed to by every man of understanding who then lived. But of this doctrine Job's friends have no correct understanding. They pervert it, impose upon it their own philosophy. It is thus with a misconceived truth that they assail Job.

Mark then the vile cunning of Satan. In assailing Job, he avails himself of Job's very friends and thus of men who must also have been renowned on account of their godliness. Godly men they indeed were, despite their misconceptions and despite the fact that, unbeknown to themselves, they were being employed by Satan. Were they not Job's friends? Did not God finally request of Job that he make atonement for them in respect to their sins? Thus in his frantic attempt to provoke Job to renounce God, Satan avails himself of the godly, yea, of the very truth itself as misconceived and misapplied. And what tremendous pressure these friends bring to bear upon Job—the pressure of the authority of divine revelation, of tradition and of the consensus of opinion. Certainly, under the weight of all this authority, so Satan reasons, Job's resistance to his friends' philosophy must needs crumble and the conviction form in his soul that their doctrine is true; and that thus the wicked do indeed receive in this life their full measure of punishment and perish by the blast of the Almighty as does now Job. Now should this conviction become his, and Satan hopes that it will, Job's terrible dilemma will actually be that, if he maintain his own integrity, he will be compelled to doubt God; but if he affirms God to be righteous in His dealing with him, he will be driven to conclude that he is wicked and thus now reaps the reward of the wicked. Either, Satan is convinced, will be fatal to what he holds to be Job's sham religion. Satan then, as was just said, is pinning all his hopes on the ability of the three

friends to convince Job of the correctness of their philosophy.

To Job's reactions, to his descent into the pit of despair, and to the triumph of his faith, we shall have regard in a following article.

G. M. O.

What Divine Duty Has The Civil Magistrate Toward The First Table Of The Law?

So reads the question that was given the undersigned by the League of Men's Societies—a question that was answered on the last meeting of the League. And the request was to publish the answer in this magazine. The publication of this article is a compliance with this request.

It would seem that the view prevailing among many people of Reformed persuasion of this day is that the magistrate has a duty toward the first table of the law. A Christian Reformed Synod some years ago (Acts, Synod, 1910) declared that "*it does positively* hold, that within its own secular sphere, the magistracy has a divine duty toward the first table of the Law as well as toward the second." Just what this duty consists in, this synod did not explain. But as appears from its Acts, this synod did declare, rather by implication, that it was opposed to the magistrate's prosecuting a man on account of his having a false religion. How the magistrate can have a divine duty toward the first table, without being under the necessity of prosecuting persons who have a false religion is hard to see. The first commandment reads, "Thou shalt have no other gods before me." Now the man with a false religion is one who has before God's face other deities. He is thus a transgressor of the first commandment. If it be not the duty of the magistrate to *punish* the transgressor of the laws written on the first table, it is hard to see how the magistrate can have a divine duty also toward these commands. But perhaps the brethren would make an exception of the first two commands. However this may be, the consensus of opinion among them is that the magistrate has a duty also toward the first table.

Now this, we are convinced, is a Scriptural position. Consider, firstly, the word of the Lord that came to Noah after he had left the ark, "Whoso sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed: for in the image of God made he man." We are interested in the reason here given for the command against the murder. "For in the image of God made He man." Though man

through the fall has lost God's image, is thus devoid of true knowledge and holiness, his depraved nature still shows traces of his original divine kinsmanship,—such traces as man's rationality and morality, conscience, man's awareness of God, his shewing "the work of the law written in his heart", man's idol worship, his serving other gods. Hence, it is still evident that God made man in His image. Therefore he who assails man, as moved by carnal hatred and thus by self-interest, assails the very appearing of God and thus God Himself, even though it be that only traces of this appearing, likeness, remained.

Murder, therefore, is a sin so atrocious that "he who sheddeth man's blood, by man shall his blood be shed," in Israel by the next of kin to the murdered, whose right and duty it was both to pursue the murderer and to slay him. But the appointment extends beyond the blood-vengeance, and becomes the root of the magisterial right of punishing the transgressor of the sixth command. But we ask: Of the sixth command only? Nay, but least of all the commands written on the second table of the law (with the exception of the tenth). But why should this appointment not be taken as the root also of the magisterial right of punishing the transgressor of the laws written on the first table as well? There are indeed reasons for saying that it should. Consider once more that the reason for the command against murder is that the murderer assails God. Now to have before God's face other deities, to make oneself a graven image, to desecrate God's sabbath, and to disobey parents, is also, certainly to, assail God. Are we here not driven to the conclusion that the magistrate is under the necessity of punishing the transgressor of all the laws written on the first table of the law as well as it is his bounden duty to prosecute the transgressor of the laws written on the second table.

In support of the proposition that it is the calling of the magistrate to punish the transgressor also of the laws written on the first table, we next appeal to the circumstance that the magistrates in the Israel of the Old Testament had to do so. In Israel, the blasphemer, the idolater, and the one desecrating the sabbath had to be put to death. In fact, the presumptuous transgression of any of the ten commandments of Jehovah called for the death of the transgressor. From this it cannot be inferred that also today the civil magistrate is duty bound before God to put to death the transgressor of any one of the ten commands. At least I, as yet, am not ready to make this inference. But I do maintain that, if Israel's magistrates had to vindicate the laws written on the first table, the magistrates in our modern states are under the necessity of doing so. Now we are well aware that these states are no theocracies and that the magistrates of today are not to be classified with Israel's theocratic kings. A theocracy is a kingdom of God. Its citizens constitute a

holy people of God—the God and Father of our Lord Jesus Christ. In a theocracy the king is Jehovah's vicegerent, and the sole lawgiver is Christ's God. The true theocracy is the church of the living God. The modern states are kingdoms of the world, destined to disappear. Yet, according to Scripture, the state is a divine institution. And the magistrate, as we'll as Israel's theocratic king of old, rules by divine appointment. His sword-power is of God. There is this agreement. Why should then not also the latter be under the necessity of inflicting punishment on the transgressor of the laws of both tables? It is hard to see why he should not. It seems to me that the view to the effect that the duty of the civil magistrate is only toward the second table of the law, springs from the atheistic conception that the sword-power is to be exercised solely in the interest of man and thus not primarily in the interest of God; that the criminal is to be punished not because he flies into the face of God, but solely because he does injury to society, thus because he tramples not God's right, but the rights of his fellow man. What therefore, according to this conception, is calling for the punishment of crime is not the justice of God but solely the harm done to man. And what necessitates this punishment is not the divine command but the consensus of human opinion as embodied in the law on the statute-book of the state. And the impulse under which this punishment is then measured out is not the love of God but carnal passion and desire for revenge. And so, as the second table of the law is held to concern man only, it is only with the laws written on this table that the magistrate has to do. Further, parents have a duty toward both tables of the law. They have the power, right duty, to inflict punishment on the child, if need be, for its transgressing the commands also of the first table. Can it be then that the magistrate need not be concerned about the first table?

Finally, though there are two tables of the law, the ten commandments are fundamentally one, as they all hang on two commands, "love God above all and thy neighbor as thy self." But as the love of the neighbor is, rightly considered; love of God, the ten commands are truly one at bottom. Hence, "For whosoever shall keep the whole law, and yet offend in one, he is guilty of all." And why is this? Because "he that said, Do not commit adultery, said also, Do not kill. Now if thou commit not adultery, yet if thou kill, thou art become a transgressor of the law." James 2:10, 11. The reason that James gives for the oneness of the ten commands is that they all spring from the will of the one holy and righteous God. The one as well as the other therefore is the expression of His holy will, so that, no matter which of the ten commands be transgressed, the offender always assails the holiness and righteousness of God, or, as this was just expressed, he always flies into God's face. If therefore, on ac-

count of this, he who offends in one, is *guilty* of all, it follows that he who is being punished for offending in one, is, in the essential sense, being punished for offending in all ten. Thus, rightly considered, the magistrate who punishes the transgressor of all the laws of both tables. He does so whether he wills or not. Thus, rightly considered, the magistrate cannot even choose to punish the transgressor of the laws of the first table. He does this, irrespective of what he is resolved to do, if he be maintaining the laws of the second table.

In the light of this last observation, it appears that it is even useless to ask whether the magistrate has a duty toward the laws of the first table. Fundamentally, the question is whether it is the duty of the magistrate to punish those who assail the expression of God's holy will in His law. If the answer given be an affirmative one, the question of how many of these ten commands are to be maintained by the magistrate falls away.

But aside from this, the view that the duty of the magistrate is toward the second table of the law only, involves those addicted to it in not a little difficulty, as it can not be said for certain how many of the ten commands belong on the first table and how many on the second. Scripture gives no explicit deliverance on this subject. There must be a design in this silence,—the silence to teach that the law is incapable of a sharp and formal division. For, as has already been pointed out, there is in the law a pervading unity of principle that branches out the whole sphere of obligations into two great lines of duty,—to love the Lord with all the heart and one's neighbor as one's self. And these two lines merge and overlap each other. But if it be held that the duty of the magistrate be toward the second table only, a sharp division will have to be made, or rather selected from the ones already existing. There are those who made the division of the ten to consist in two fives or exactly two halves. According to others, the division falls into four and six and according to still others into three and seven. Who can say which of these divisions is the correct one? It may be that not one of the three is correct. What then are the exponents of the view under consideration to do about it? It is hard to say. Perhaps it is only the first two of the ten commands that they would deem impossible of being maintained by the magistrate. Recently, there was a movement on foot in the city of Grand Rapids to petition the city magistrate to compel all the proprietors of food-shops to close their places of business on the Sabbath. It shows that there is no objection to the magistrate enforcing the fourth commandment.

(To be continued)

G. M. O.